

Brusa högre, lilla å

Av Andreas Marklund

Innehåll

Rollpersonerna	4
Krusenberga internatskola	4
Exteriör	4
Interiör	5
Allmänt	5
Sammanfattning	6
Äventyret	8
1. En förtryckares död	8
2. Inför rätta	9
3. Ordning i ledet	10
4. Skuggan över klass 1	11
5. In memoriam	11
6. Också lärare är dödliga	11
7. Skyddsängeln	12
8. Flugornas Herre	13
9. Den sista lektionen	15
10. Himmel eller Helvete	18
10.1 Förliten eder på Herren	18
10.2 Blodets makt	21
11. Brusa högre, lilla å	24
Dramatis Personae	26
Mörkrets Riddare	26
Rektor	26
Samael/Tomas	27
Lärarkåren	27

Ett axplock krusenbergare **28**

Rektor 28

Adjunkt Sparre 28

Tomas Green 28

Johan Nordenskiöld 28

Moffe Perned 28

Doktor Glas 28

Rollpersonsbeskrivningar **29**

Erik Dufva 29

Zippo 30

Peter Gauss 31

Dum-Dum 32

Tommy Hirdman 33

*När jag var liten kunde jag trola.
Det var innan de lärde mig att jag inte kunde.*

-Jonas Gardell

”Människa, kom ihåg att du är dödlig!” Från någonstans långt, långt borta hörde jag adjunkt Sparres nasala stämma och i ögonvrån anade jag hans grå och böjda gestalt röra sig ryckigt framme vid katedern. I mina tankar befann jag mig tiotusen ljusår från Sparres trista lektion; tiotusen ljusår från alla sadister och hela jävla internatskolan. Om en vecka var det jullov! Lyckades jag bara hålla mig vid liv en vecka till skulle jag få resa hem till mina föräldrar. Gode Gud, bara en vecka till! Snälla, låt mig leva! En ensam tår sökte sig långsamt ner längs min kalla kind. Jag var så rädd, så jävla rädd. Utanför fönstret yrade snöflingorna mållöst i den tjutande blåsten. För ett ögonblick slogs jag av hur vackert allting var därute. En gnistrande skrud av snö hade lagt sig över den muromgärdade gården; en slöja i vitt som endast bröts av det mörka ispansar som skyddade vinterns skönhet från Karpdammens smutsiga vatten. Det var där Peter hade sett Mörkrets Riddare första gången, en kall novemberkväll när salige Johan och några andra av Rektors stjärtgossar skulle döpa honom i dammen. Jag visste att Mörkrets Riddare fanns någonstans därute; att han just nu iakttog oss med sina allseende falkögon, där vi satt fängslade i adjunkt Sparres kala lektionssal. Om jag bara kunde trola, om jag hade förmågan att befalla över honom, skulle jag önska honom hit. Hans vassa bödelsyxa skulle svepa genom luften och...

Ett gällt skrik ryckte mig ur mina drömmar. Det var mesen Kristian som bölade. Han hade ställt sig upp mitt i klassrummet och stirrade med uppspärrade ögon rakt fram mot svarta tavlan. Alla andra verkade också ha ryckts upp från sina privata funderingar. Deras blickar pendlade förskräckt och oförstående mellan Kristian och svarta tavlan. Då märkte jag att adjunkt Sparre var borta. Han stod inte framme vid katedern och han befann sig inte på någon av sina sedvanliga promenader mellan bänkraderna. ”Fy satan i helvete”, skrek någon på första bänkraden och det var då jag upptäckte det: en pöl av blod växte sig allt större under katedern och började välla fram över golvet...

Vi är alla gudar. En gång var vi människor universums mäktigaste varelser, med makt att ändra tidens flöden och forma verkligheten efter våra egna syften. Det var därför Demiurgen fruktade människan och låste in henne i hennes eget paradiset. Fjättrade i en lögn hålls vi okunniga och harmlösa av osynliga makter som räds vårt gudomliga ursprung. Förtrycket håller oss nedtryckta i leran och lögnerna gör att vi tror oss vara nöjda med dessa våra ofullständiga existenser. Det är endast i extremt känsloladdade situationer som vi anar våra gudomliga krafter, t.ex. i dödsögonblicket, under påverkan av starka droger eller när vi drömmer och fantiserar som barn. Det är som barn vi står närmast vår gudomlighet, då barnet inte hunnit formas av de lögnerna som våra fångvaktare sprider genom institutioner, massmedia och bedövande vardagsrutiner. Ett opåverkat barn formar sin tillvaro så som hon önskar inrätta den och kan förändra materien till det som passar hennes önsknings. Därför är det barnen som våra fångvaktare fruktar och hatar mest av alla människor. På skolor, barnhem och uppfostringsanstalter kväver de den låga av magi som fladdrar i våra barnasjälar, och stöper oss till blinda slavar som fogligt inrättar sig i lögnens fjättrar. På platser där arkonerna förlorat kontrollen, som t.ex. de stora städerna i Afrika och Latinamerika, låter man istället avrättningspatruller sprida död och terror bland gatans barn, i syfte att gallra ut de obekvärmaste individerna och skräckslå de övriga till passivitet.

På Krusenberga internatskola, en privat högstadieskola för pojkar belägen tio mil nordväst om Gävle, har söner till rika föräldrar piskats till slavar under lögnen sedan starten 1845. Skolans rektor är en inkarnation av Kether, den obetvingade härskarmaktens arkont, och har alltid funnits på skolan, fast under olika namn. I ett obarmhärtigt system av kadaverdisciplin och nedvärderande dogmer bränns skräck och underdånighet in i elevernas själar. Genom att uppmuntra de äldre eleverna till pennialism fortplantas förtryck och konkurrens till barnens egna hierarkier, vilket effektivt splittrar dessa förtrycktas hopp om en enad rörelse mot överheten. Medan vi ännu är barn låser Kether vår gudomlighet i våra själars djup, och släcker våra drömmar, förintar våra ambitioner och mördar vår mänsklighet.

Höstterminens sista vecka 1994 kommer en av helvetets ärkedemoner till Krusenberga, vägled av hatet och hopplösheten hos Tomas Green, det mest hjälplösa och söndertrakterade av alla barn på skolan. Den grymma skolans ständigt utsatta elever har gjort dödsängeln Samael, Den blinda hämnaren, intresserad av Krusenberga och genom att erbjuda den desperate Tomas en hjälpande hand har demonen funnit en tyst väg in bland barnen. I elevernas förtvivlan ser Samael en chans att binda deras själar till sin helveteskrets, genom att locka fram deras hat mot skolan och förvrída det till ett hämndbegär vars blodiga klimax kommer att slunga hela Krusenberga ner i Inferno. Samaels ankomst sker en halvtimme före äventyrets början, då den missledde Tomas öppnar porten för Hämnaren genom att mörda sin värsta fiende bland alla de äldre elever som mobbar honom.

Rollpersonerna

I berättelsen gestaltar spelarna fem förstaårselever som delar rum på Krusenberga internatskola. Totalt avskurna från sina tidigare liv, i denna överkliga och ondskefulla värld, har de sökt tröst och värme i rumskamraternas gemenskap och kommit varandra mycket nära, närmare än vad de själva anar. Ur deras kollektiva rädsla och undermedvetna vilja att skydda varandra från allt ont har nämligen en mycket mäktig varelse tagit form; en Mörkrets Riddare som är de fem elevernas mörka skugga och svarta skyddsängel. Mörkrets Riddare är rollpersonernas förlösta gudomlighet; ett väsen av uråldriga krafter som är vida mäktigare än de varelser som håller oss fångna. Både Samael och Rektor känner denna aura av makt runt rollpersonerna. I kampen om makten över Krusenbergas elever kommer därför både Himmel och Helvete att försöka binda de fem förstaåringarna till sin sida. Övertalas rollpersonerna att kämpa för någon av de två makterna kommer alla elever att förbli slavar under en orättfärdig överhets förtryck. Varken Samael eller Rektor har någon frihet att erbjuda, deras hjälpande händer är bara lögnar som beslöjar deras lystna hunger efter makten över barnens själar. Med Mörkrets Riddare vid sin sida har de fem förstaåringarna en möjlighet att frigöra sig från både Himlens och Helvetets förtryck, men för att lyckas med detta måste de vända alla auktoriteter ryggen och istället söka hjälp i sina själars djup, ty det är där, i deras egen mänsklighet, som den sanna makten flödar. Så brusa högre, lilla å.

Krusenberga internatskola

Hela äventyret utspelar sig på Krusenberga internatskola, som p.g.a. platsbrist och andra svepskäl inte kommer att beskrivas i detalj. Nedan serveras dock en kortfattad beskrivning av platsen.

Exteriör

Skolbyggnadens arkitektur är praktfull men karg, för att ingjuta respekt och lydnad hos eleverna. Den utgörs av en stor mörkgrå stenbyggnad i tre våningars höjd. Ett runt torn med ärgat kupoltak skjuter upp från det sluttande järntaket. De många fönstren har en välvd form och är förstärkta med svarta järnribbor. Byggnadens huvudentré är en hög dubbelpört av svart ekträ, ovanför vilken devisen Den rätta tanken bygger upp vad den fria tanken raserat står skriven i gyllene bokstäver.

Den pampiga byggnaden står i mitten av en stor skolgård, som omgärdas av en tre meter hög stenmur. Under vintern är det bara vägen mellan järngrindarna i muren och skolans portar som plogas, resten är totalt översnöat. En stram allé av nakna björkar följer vägen mellan muren och den uppskottade lilla gårdsplanen framför skolbyggnadens entré. Ute i de perifera delarna av skolgården sticker åldriga lyktstolpar av svart järn här och var upp ur snön och platsen för den lilla Karpdammen markeras av dess svarta ispansar men i övrigt har hela gården, t.o.m. den stora fotbollsplanen, lagts i vinterdvala under det tjocka snötäcket.

Interiör

På insidan är skolbyggnaden stor och förvirrande. Takhöjden i alla rum och korridorer är ungefär tre meter. På varje våningsplan ovan mark utsträcker sig långa korridorer, kantade av mörka ekdörrar. Bakom vissa dörrar snurrar sig överkligt långa trappor mot låsta ståldörrar, bakom andra finns mörka och iskalla rum där lysknappen slutat fungera. De allra flesta dörrarna leder emellertid in till de kala lärosalarna. I hela skolan är väggarna målade i dova färger och deras enda utsmyckningar utgörs av bistra oljeporträtt av gamla lärare och framgångsrika elever.

Lärosalarna är stora, kala och ogästvänliga. Nötta träbänkar är uppställda i strama led nedanför lärarens halvmeterhöga podium. De höga valvbågsfönstren förstärker ytterligare elevernas känsla av ynklighet inför världen. På väggarna i NO-salarna finns anatomiska kartor, det periodiska systemet och eventuellt ett oljeporträtt av Linné eller någon annan död vetenskapsman, medan SO-salarnas väggar ofta pryds av gulnade världskartor och planscher vars motiv pendlar mellan Jesu lidande på korset och porträtt av Gustav Vasa och vår nuvarande knug.

Under markplanet breder en labyrintlik källare ut sig. Här är takhöjden lägre än ovan jord. Golv och väggar är av omålad sten, som fläckats av smuts, olja och olyckliga elevers desperata klotter. Nakna glödlampor sprider ett kallt sken över de slingrande korridorerna, men på många platser har belysningen upphört att fungera. Under vintern verkar det som om skolan aldrig riktigt lyckas värma upp källaren, där det ständigt känns fuktigt och småruggigt. Givetvis ligger elevernas duschrumbere nere; stora utrymmen av skitigt, sprucket och på sina ställen svampbelupet kakel, där iskallt vatten ständigt droppar från skrangliga duschanordningar.

Eleverna huserar i skolans vänstra flygel. Den första årskursen bor på markplanet och de två äldre klasserna besitter i god åldershierarkisk ordning de två övre våningarna. Elevernas rum är trånga logement, som exakt får plats med de fem stålsängar och det slitna träbord med fem stolar som

pressats in i dem. Varje elev har dessutom ett stålskåp där han kan förvara sitt skolmaterial och sina personliga ägodelar.

Allmänt

Krusenbergas tre klasser är indelade i årskurs 1, 2 och 3, vilka motsvarar högstadiets tre årskurser. Det går ungefär 100 elever på skolan, vilket ger runt 30 barn i varje klass. Elever och lärare är klädda i likformiga skoluniformer; en noppig grå kostym med vit skjorta, svart slips och ett par svarta lackskor. Som givetvis måste vara skinande blanka varje morgon.

Krusenberga är en privat skola som finansieras av mycket höga terminsavgifter. Därför är det nästan uteslutande barn till höginkomsttagare som är elever på skolan. Ofta har genomsnittselevens far själv gått på skolan och vill nu ge sitt barn samma "fina start" i livet som han själv fick. Krusenberga är alltså en skola för överklassbarn, som efter högstadiestudierna slussas vidare till dyra privata gymnasieskolor som t.ex. internatet i Sigtuna.

Ett grymt pennalsystem är inrättat för relationen mellan skolans äldre och yngre elever. Pennalismen uppmuntras aldrig uttryckligen av skolledningen, men äger i tysthet dess fulla stöd. Ursprungligen är pennalismen t.o.m. initierad av Rektor, då de hierarkier som utkristalliserar ur dess splittrande åldersgradering minskar risken för att eleverna någonsin ska kunna enas i ett uppror mot det grymma skolsystemet. Enligt Krusenbergas svarta pedagogik har den äldre eleven alltid rätt i meningsutbyten, rätt att gå före de yngre i matkön, rätt att tillrättavisa en yngre elev, rätt att kräva lydnad av dem som är yngre et.c. Det oskrivna pennalsystemet efterföljs ständigt av skolans lärare, som alltid ger den äldre eleven rätt i alla konflikter och undviker att ingripa i händelser som uppfyller pennalismens syfte.

Sammanfattning

När sagan börjar berättas sitter rollpersonerna på sitt rum och pluggar intensivt. Plötsligt störs studieron av ett tumult ute i korridoren. Springande steg, slamrande dörrar och upprörda röster skvallrar om att någonting har hänt. Snart visar det sig att det stympade liket av en sistaårselev hittats i ett av källarens duschutrymmen. Den mördade, Johan Nordenskiöld, var en av Rektors gunstlingar och dessutom den värsta pennalisten bland sistaåringarna. Därför tycks det uppenbart att dådet inte sanktionerats av skolledningen.

Efter upptäckten av det stympade liket låter inte reaktionen från skolledningen vänta på sig, och eleverna blir inlåsta på sina rum i väntan på förhör uppe hos Rektor. Med jämna mellanrum hörs bestämda steg ute i korridoren när ordningsvakterna kommer för att hämta och lämna skräckslagna elever. Någon gång efter midnatt är det rollpersonernas tur: allvarstygda ordningsvakter för dem till Krusenbergas fruktade Rektor, som mörk och gräslig att skåda sitter bakom ett väldigt skrivbord och förhör dem med sträng stämning. Egentligen är Rektor desperat: han anar att någonting utomstående tagit sig in i hans härskardöme och fruktar att detta något ska tända upprorets gnista hos hans elever. Rollpersonerna tvingas skriva under ett kollektivt utpekande av en sina klasskamrater som den misslyckade individ som av avundsjuka drevs till att mörda Krusenbergas mest fulländade elev.

Detta mörka moln föder givetvis en olustig stämning hos både lärare och elever, vilket kommer till uttryck under nästa skoldag. Under frukosten blir rollpersonerna vittnen till hur gympaläraren Kohlberg ger den allmänna driftkuckun Tomas en förödmjukande och orättfärdig utskällning i matsalen, och under förmiddagens SO-timme ges klassen en kryptisk varning av sin lärare, som säger sig se Satans skugga falla över årskurs 1.

Mitt på dagen håller Rektor en minneshögtid över den mördade prakteleven Johan, där han också varnar skolans elever för det rättvisans maskineri som nu satts i rörelse för att finna alla eventuella medbrottslingar till den gripna och inför Gud dömda mördaren.

Efter lunch finner rollpersonerna och deras klasskamrater Kohlbergs illa tilltygade lik, som hängts upp i ett par romerska ringar. Den kalabalik som följer resulterar i att all undervisning ställs in under resten av dagen och att lärare och äldreelever blir allt mer nitiska i sitt förtryck av skolans yngsta och minst hjärntvättade årskurs. Rollpersonernas gäng upplever ett mycket obehagligt möte med några knivbeväpnade storkillar ur kretsen kring salige Johan, men räddas av en jättelik varelse i svart rustning som materialiserar sig ur skuggorna bakom sina fem skyddslingar.

Någon gång under kvällen kallas rollpersonerna till ett hemligt möte, som några klasskamrater håller klockan tolv på natten i ett pannrum nere i källaren. Det visar sig att mötet är initierat av Tomas Green, som dyker upp ur pannrummets mörker med underliga krigsmålningar målade på sin taniga överkropp. Han eldar upp sina klasskamrater genom en hatisk predikan om allt ont som lärarna gjort dem, och säger att den enda möjliga vägen till frigörelse är att mörda alla lärare och bränna upp skolan. Den enda närvarande eleven som vågar opponera sig mördas brutalt inför klassens ögon. Snart är rollpersonerna de enda i pannrummet som inte är trollbundna av Samael, som talar till barnen via Johan Nordenskiölds avhuggna huvud, vilket Tomas spetsat på ett grovt järnrör. Än en gång räddas rollpersonerna av Mörkrets Riddare, som stiger ut ur nattens mörker för att rädda sina skapare ur Samaels klor.

Den påföljande dagens första lektion är SO. Den grå läraren betar sig allt märkligare under lektionens gång och inleder ett improviserat och mycket grymt förhör på de tio budorden. Tomas reser sig upp ur sin bänk och börjar förolämpa läraren. Med rebellisk målbrottsstämma kallar han sig själv för Hämnaren. Ett bisarrt avbrott i den lika bisarra scenen sker när Mörkrets Riddare kastar sig in genom

ett fönster för att skydda rollpersonerna. Den åldrige läraren ändrar plötsligt skepnad till en majestätisk ängel, som attackerar den olydige Tomas med ett brinnande svärd. Tomas mördar emellertid ängeln på ett mycket makabert sätt och bjuder sina klasskamrater att smaka på maktens blod. En rå kannibalistisk scen följer, och rollpersonernas klasskamrater förvrids till blodtörstiga varelser av hat och hämnd. Tomas försöker övertala rollpersonerna att följa honom, men låter dem vara ifred även om de inte vill kämpa vid hans sida. Efter detta försvinner Tomas och hans apostlar ner i källaren, där Samael väntar på dem.

I högtalarna kallar Rektor till krigsmöte i aulan. I den mörklagda aulan har äldreeleverna samlats för att lyssna till Rektors order, som manar skolans personal och elever till kamp mot den helvetesmakt som smugit sig in i skolan för att sluka barnens själar. Han uppmanar alla att förlita sig på Guds allsmäktighet och följa honom ut i strid mot ormen. När Rektor marscherar ut ur aulan ansluter sig gyllenskimmrande äldreelever och ett garde av änglar, som rollpersonerna vagt känner igen som sina gamla lärare.

Ute på skolgården sammandrabbar Rektors och Samaels styrkor, i en bisarr och mycket, mycket blodig strid. Stridens utgång är beroende på rollpersonernas agerande, då Mörkrets Riddare gör dem till de mäktigaste varelserna på hela Krusenberga. Om de väljer att hämnas alla oförrätter och mördar Rektor vinner Samael makten över deras själar, och helvetets eldar kommer att förtära alla spår av Krusenberga internatskola. Rollpersonerna kan också välja att ansluta sig till Rektor och släcka upprorets gnista genom att mörda Tomas, i vars kropp Samael inkarnerar under slutstriden. I sådana fall kommer Rektor att vinna kontrollen över Mörkrets Riddare och kväsa upproret på Krusenberga. Ordningen är återställd innan någon hinner fatta vad som händer, och rollpersonerna och alla andra barn kommer att drillas till lydiga slavar under lögn och förtryck.

Men det finns också ett tredje alternativ på hur sagan ska sluta. Rollpersonerna kan välja att gå sin egen väg; att varken förfalla till hämnd eller återställande av den gamla ordningen. Med Mörkrets Riddare vid sin sida kan de välja att helt enkelt vandra ut från skolan, ut i friheten. Både Samael och Rektor kommer att försöka hejda dem, men egentligen är de chanslösa mot rollpersonerna. Är de fem förstaarseleverna konsekventa i sitt agerande besegrar de både Himmel och Helvete, med hjälp av de gudomliga krafter som deras kollektiva rädsla förlöst ur deras inre.

Äventyret

Nu kan alltså själva berättelsen börja. Innan du kastar dig in i händelserna bör du konsultera den del av äventyrets persongalleri som bär titeln "Ett axplock krusenbergare" (sidan 27), där ett antal av dramats centrala figurer ges en kortfattad introduktion.

1. En förtryckares död.

I sagans öppningsscen finner vi rollpersonerna på deras rum, där de stängt in sig en deppig måndagskväll för att plugga inför de tio terminsprov som måste klaras av innan jullovets början. Vad våra hjältar ägnar sig åt är inte någon reflekterande förkovran i ett antal angelägna ämnen, utan ett hänsynslöst inmatande av glosor, matteformler, ordklasser, döda kungars regeringsår och livsviktiga matrecept till hemkunskapen; en ångestladdad korvstopponing på absolut lägsta nivå. Nåväl, snart är det jullov. Det handlar bara om att behålla livhanken en vecka till, sen får de resa hem till sina föräldrar och vänner, och slippa skolan i två veckor. Rykten säger emellertid att elever som får underkänt på fler än tre av skrivningarna måste stanna kvar på skolan över lovet, och komplettera sina bristande "kunskaper" under SO-läraren adjunkt Sparres stränga vägledning. Vad skulle föräldrarna säga i sådana fall, de som satsat så mycket på sina söners utbildning? Stämningen bär en prägel av svår prestationsångest och rädsla; rädsla för besvikna vuxnas grymhet.

Från världen utanför hörs en mäktig vinterstorm yla. På andra sidan fönstret dansar snöflingor runt i det nattmörker som lagt sig över Krusenberga. Gården ger ett ödsligt och kusligt intryck. Inga människor syns röra sig därute och de höga grindarna är stängda och låsta. Enstaka lyktstolpar i svart järn sticker här och var upp ur snön och sprider ett svagt sken över den gnistrande slöjan av vinter. En rollperson som låter blicken svepa över gården anar en högrest gestalt stå under ett av de nakna träden i den strama björkallén. Rollpersonen får intrycket att gestalten iakttar honom, men upplever ingen rädsla utan snarare en känsla av trygghet, som om gestalten vore hans skyddsängel. Nästa gång rollpersonen tittar efter är gestalten uppslukad av mörkret.

Plötsligt störs studieron av att någon kommer springande ute i korridoren. Rollpersonerna hör dörrar som öppnas och upphetsade röster som talar otydligt till varandra. På några få ögonblick fylls korridoren av tjatrande elever, som börjar småspringa ner för trapporna till källaren. Om rollpersonerna stannar kvar i rummet slits dörren upp av Doktor Glas, som osammanhängande flåsar fram att någon har hittat ett lik i ett av duschrummen: "Det är blod överallt! Mofte spydde ner uniformen när han kände stanken i omklädningsrummet! Fy fan, det är så jävla äckligt! Kom!"

Rollpersonernas korridor är den första som får höra talas om den makabra upptäckten, därför är det inte mer än ett tjugotal uppskrämda förstaårselever som tränger sig in i de unkna duschlokalerna för att se en glimt av liket, som enligt viskande röster upptäcktes av stackars Mofte när han var på väg till bastun för att tjuvröka. När (och om) rollpersonerna kommer ner har deras mest snabbfotade kamrater redan hunnit fram till liket, och står i en snäv halvcirkel vid dörröppningen till det aktuella duschrummet. Från någonstans därinne hörs ljudet av en strilande dusch. Blodblandat vatten har börjat söka sig genom dörröppningen, ut över golvet där barnen trängs. Några brister spontant ut i gråt, andra vänder sig om och spyr, men de allra flesta står helt dödstysta och stirrar på den huvudlösa kroppen som ligger på mage några meter innanför dörröppningen. Av den gängliga kroppens spindelliknande ställning att döma har den halshuggne försökt kräla ifrån sin bane innan han tilldelats dödsstöten. Det centimeterdjupa vattnet har spridit hans blod över större delen av det skitiga kakelgolvet. Den mörkgrå kostymen skvallrar om att han måste ha varit en av skolans elever. En av rollpersonerna lägger märke till den vräkiga Rolexklockan på vänstra handleden och drar

förmodligen den snabba slutsatsen att det är Johan Nordenskiöld, skolans värsta pennalist, som ligger halshuggen inför deras fötter! Om inte rollpersonerna gör kopplingen märker några av de andra barnen också Rolexklockan och börjar viska Johans namn med ostadiga stämmor.

När de hunnit samla sig en smula slås någon av rollpersonerna av hur besynnerligt detta mord är. Det händer att yngre elever misshandlas och våldtas av de äldre, vilket skolan väljer att blunda för då pennalismen är en naturlig del av dess svarta pedagogik. Det händer till och med att elever som inte håller måttet eller är allmänt stöddiga mot systemet försvinner spårlöst, förmodligen hemskickade, men enligt dem som påstår sig veta; bortburna i svarta plastsäckar. Johan Nordenskiöld var emellertid varken den som utsattes för pennalism eller ansågs misspyrdande för skolan; han var Rektors gunstling och den oinskränkta ledaren bland förtryckarna i sista årskursen. Han var den som initierade misshandel på andra, inte den som blev utsatt för andras våld. Det tycks sålunda uppenbart att detta mord inte sanktionerats av skolan.

Inom några minuter kommer skolvaktmästaren tillsammans med fem lärare inspringande i omklädningsrummet. De är mycket upprörda och vrålar åt eleverna att återvända till sina rum, annars kommer var och en att prickas upp för olydnad! Rollpersonerna märker skrällen och desperationen i deras darrande röster och vilda blickar. Under slag och skrik börjar skolpersonalen jaga bort barnen, som lydigt springer upp för trapporna och stänger in sig på sina rum. Två av lärarna följer barnaskaran upp till korridoren och låser deras rumsdörrar. Om lärarna provoceras det minsta tvekar de inte att statuera exempel, genom att t.ex. dunka någons skalle blodig mot golvet eller slå ut några tänder. Motsträviga rollpersoner möts alltså med desperat brutalitet, fysisk såväl som verbal.

2. Inför rätta.

Ungefär en halvtimme av ovisshet förflyter för de inlåsta eleverna. Ibland kan de höra ljudet av steg och upprörda röster från trapporna, men över rollpersonernas korridor har en tryckande tystnad sänkt sig. Snart hörs emellertid adjunkt Sparres nasala stämma ljuda i högtalarsystemet. Till skillnad från sina kollegor nere i källaren låter han lugn och samlad när han deklarerar att ett fruktansvärt brott har begåtts och att eleverna med anledning av detta kommer att inkallas rumsvis för förhör uppe hos Rektor. Han poängterar att skolledningen förutsätter elevernas fullständiga samarbetsvilja och att "de åstundande ferierna kan komma att dras in om inte skolledningen dessförinnan funnit och straffat illdådaren bakom detta ohyggliga brott, som inte bara riktar sig mot skolan, utan också mot Gud, Fosterlandet och de grundläggande värderingar som genomsyrar vår västerländska civilisation!"

Efter detta följer en lång och obehaglig väntan för Krusenbergas elever. Skolledningen uttrycker sin sorg genom att spela lågmäld klassisk musik i högtalarsystemet, men frånsatt denna knappt märkbara ljudmatta är det fullständigt knäpptyst i elevernas flygel. Alla väntar i ljudlös fasa på det personliga mötet med skolans fruktansvärda Rektor. Med jämna mellanrum hörs bestämda steg ute i korridoren, när ordningsvakterna kommer för att hämta och lämna olyckliga elever. Någon gång strax efter midnatt är det rollpersonernas tur. Dörren till rummet låses upp och utanför står tre allvarstygda lärare som, efter att ha synat dem med anklagande blickar, strängt beordrar de fem eleverna att följa med. Vandringen genom skolan sker under tystnad, eventuella frågor möts med väsende förmaningar att hålla käften. Det finns få platser som känns lika ödsliga och kusliga som en skola efter stängningstid, vilket rollpersonerna erfar under denna tysta färd genom Krusenbergas ekande stenkorridorer. De tomma klassrum som anas bakom gläntade ekdörrar ger intryck av att ha övergivits för evigheter sedan, och från dova oljeporträtt längs korridorernas väggar blickar sedan länge döda lärare bistert ner på de passerande störarna av den nattliga friden. Alla rollpersoner

känner sig iakttaga under vandringen. Vid ett tillfälle tycker sig en av rollpersonerna se en jättelik mörk skepnad iakttä dem från ett skuggigt hörn. Förmodligen var det bara en synvilla, för när den uppskrämde eleven kollar närmare ser han ingenting annat än nattens mörker.

Rektors tornrum är kalt praktfullt och får rollpersonerna att känna sig som små och meningslösa skitar. De mörkt vinröda väggarna sträcker sig upp mot ett tak ungefär fyra meter ovanför golvet och deras enda utsmyckning utgörs av en väldig oljemålning, som föreställer Moses på berget, där han sträcker en av Lagens tio stentavlor upp mot ett kokande himlavalv. I det stora rummets mitt står ett enormt skrivbord, vars blanka yta lyses upp av en ensam månstrimma som sökt sig in från rummets enda, men mycket monumental fönster. De tre lärarna följer inte med rollpersonerna, vilka lämnas ensamma efter att dörren bakom dem stängts och gått i lås med ett ljudligt klickande. I skuggorna bakom skrivbordet anar de Rektors resliga skepnad som, stram och rakryggad, sitter med båda händerna vilande på bordsskivan. Innan något hinner sägas tänds Rektor en intensivt lysande skrivbordslampa, som lyser upp bordets yta, men endast fördunklar hans gestalt där bakom. Det väldiga skrivbordet är helt tomt, förutom ett pappersark och en guldfärgad kulspetspenna. Med mörk och sträng stämma inleder Rektor sitt förhör med ett kort namnupprop, därefter förkunnar han för rollpersonerna att man redan känner till den skyldiges identitet. Alla vittnesmål pekar mot en specifik person, och därför är ytterligare förhör onödiga och tidsödande. Som en formalitet krävs dock att rollpersonerna skriver under ett gemensamt vittnesmål mot den skyldige, varför Rektor beordrar rollpersonerna att komma fram till skrivbordet och läsa igenom dokumentet. Detta visar sig vara ett utpekande av Kristoffer Perned som den "labile och tämligen obegåvade elev som av avundsjuka drevs till att så brutalt mörda Johan Nordenskiöld, en av skolans klarast lysande stjärnor." Ett tjugotal spretiga namnunderskrifter av rädda trettonåringar har redan kraftsatsat ner på papperet. Rektor säger åt rollpersonerna att skriva under papperet, "så att vi kan sätta punkt för den här osmakliga affären." Deras namn är redan nedpräntade med maskinskrift, så allt som krävs är några snabba kråkfötter, sen är de fria att lämna rummet. Om rollpersonerna skriver under tackas de av Rektor, som säger åt dem att återvända till deras rum. De tre lärarna väntar utanför och för dem tillbaka under samma stränga procedur som tidigare.

Skulle rollpersonerna vägra skriva under kommer Rektor med hotelser om att dra in deras jullov och underkänna dem på terminsproven. Går inte detta vägen blir han otäckare och antyder att de kan skadas fysiskt, kanske till och med försvinna, om de inte samarbetar. Bara i yttersta nödfall använder han fysiskt våld för att tilltvinga sig en underskrift. Observera att rollpersonerna är helt oskyddade inne hos Rektor, då den underdånighet inför Härskarmakten som (oavsett rolltolkning) fortfarande finns hos de fem eleverna gör att Mörkrets Riddare ännu inte är tillräckligt mäktig för att kunna ingripa mot denna kraftfulla varelse.

3. Ordning i ledet.

Nästa morgon väcks eleverna som vanligt klockan 07:15 av en skrämig revelj. Den tryckta och olustiga stämning som råder under morgonbestyren blir direkt plågsam vid frukosten. Tysta och rädda elever stirrar ner i gröttallrikarna för att undvika de omkringvandrande matvakternas stränga blickar, som tycks bedöma alla matsalens barn som den misstänkte mördarens möjliga medbrottslingar. Ofrivilligt söker sig allas blickar då och då till Moffes plats, som står gapande tom några stolar från rollpersonerna. Någon gång under slutet av frukosten uppstår ett mindre tumult, då några sistaårselever börjar knuffa på Tomas Green nere vid avfallshinken. Matvakterna är snabba att rycka in, men ger sig på Tomas istället för hans fiender. En av vakterna, den grinige gympaläraren Kohlberg, ger Tomas en rungande örfil och skriker att han kommer att prickas för sitt hänsynslösa beteende

”under denna sorgens stund!” Under den offentliga avhyvlingen stirrar Tomas underdånigt ner i golvet och mumlar några knappt hörbara ursäkter inför den upphetsade lärarens döva öron.

4. Skuggan över klass 1.

Förmiddagens lektioner förlöper i vanlig ordning. Lärarna mässar formler och klassiker, precis som om ingenting hade hänt. Det ligger dock en onaturlig spänning i luften; darrande urladdningar som utstrålar från någonting i rörelse under den ännu spegelblanka ytan. Under rasterna viskas det flitigt bland rollpersonernas upprörda klasskamrater om mordet och nattens förhör; om hur någon anonym i en annan årskurs påstås ha hört underliga ljud från duscherna halvtimmen före liket blev funnet och hur de alla tvingades skriva under domen mot Moffe. Enligt Moffes rumskamrater hämtades han av de tre lärarna klockan halv två på natten, sedan dess har ingen sett till honom.

Någon gång under förmiddagen har klassen religion med adjunkt Sparre. Till skillnad från den övriga personalen inleder denna äldsta och gråaste av lärare sin lektion med att beklaga sig över det ohyggliga mordet på skolans mönsterelev. Efter några retoriska broderingar om världens långt framskridna förruttnelse uttrycker han oro över att någonting kommer att hända just rollpersonernas klass. Han uppmanar eleverna att vara försiktiga och hålla varandra under uppsikt. ”Jag ser en skugga över klass 1”, säger han lågt och olycksbådande, ”och i dess mitt anar jag konturerna av en fallen ängel...”

5. In memoriam.

Under lunchrasten påannonseras det i högtalarna att Rektor kommer att hålla ett tal till Johan Nordenskiölds minne i aulan klockan halv ett. Närvaro är obligatoriskt.

Klockan 12.25 är aulan smockfylld. Etthundra elever ockuperar sätena i salens mitt, medan den grå lärarkåren står uppställd längs aulans långsidor. Den redan spända atmosfären förstärks av det oroliga surrande och viskande som ekar mellan den väldiga salens väggar. Aulans enda ljuskälla är ett brinnande stearinljus, som står tillsammans med ett inramat fotografi av salige Johan och en vas med några röda rosor på ett lågt träbord uppe på scenen. Plötsligt träder Rektors resliga gestalt fram ur skuggorna bakom den fladdrande lågans sken och som genom ett trollslag blir alla i hela salen fullständigt knäpptysta.

Rektor inleder sitt tal med att i starka färger måla upp den svåra sorg som drabbat hela skolan efter gårdagens fasansfulla händelse och glider därefter in på en finstämd hyllning av den mördade. En hyllning av hans strålande studieinsatser, av den fina och emotionella kamrat han var och över de fantastiska framtidsutsikter som han stod inför, samt av det lysande föredöme hela hans person utgjorde. ”Inte bara för skolans elever, utan för oss alla, för mänskligheten”. Rektor kungör vidare att man omhändertagit den skyldige, som inför Gud kommer att dömas och straffas för det ohyggliga brott han begått. Han understryker att skolledningen inte kommer att sky några som helst medel för att finna alla eventuella medbrottslingar och straffa dem enligt laga ordning. Någon av rollpersonerna anar ett tunt stråk av desperation i Rektors stränga kungörelser, som om han försökte dölja att han egentligen saknar kontroll över situationen; som om den maktfullkomlige härskaren för första gången känner sin egen ställning hotad.

6. Också lärare är dödliga.

Efter minneshögtiden har klass 1 gympa. Stämningen i omklädningsrummet är mycket tryckt; alla känner sig hotade av den inkvisitoriska jakt på medbrottslingar som Rektor utlovade; alla känner på sig att till och med Rektor vet att Moffe egentligen är oskyldig. Någon vitsar lite ansträngt om att hela förstaårsklassen kommer att sluta i trettio svarta plastsäckar, och Doktor Glas småsnyftar efter mamma.

Gymnastiksalen är helt nerkläckt. När någon tänder belysningen gör klassen en makaber upptäckt; tio meter ovanför golvet hänger en naken manskropp som i ändarna av sina utsträckta armar bundits fast i ett par romerska ringar. Huvudet hänger livlöst ner över den blekfeta kroppen, vars torso är täckt av stora skrubbsår, levrat blod och fula blåmärken. Någon som går närmare liket möter ett totalt sönderslaget ansikte, som i princip bara består av en blodig massa av öppna sår och svullet kött.

De flesta av rollpersonernas klasskamrater reagerar genom att springa ut ur gymnasalen. Doktor Glas sätter sig rakt ner på golvet och gråter, medan någon annan ska visa sig stursk genom att försöka hissa ner ringarna. Det tar inte lång stund förrän ett större antal lärare kommer inspringande i gymnasalen, ditledda av gråtande elever i gympakläder. Skolvaktmästaren börjar hissa ner kroppen, medan lärarna försöker hålla de nyfikna och skrämde barnen på avstånd. Någon av rollpersonerna noterar att två stora stycken kött skurits bort från likets rygg, i höjd med dess nu blottade skulderblad.

Plötsligt hörs adjunkt Sparre snyfta till: "Gode Gud, det är Kohlberg!" Därefter kommer ytterligare lärare instormande, som skriker och svär åt eleverna att lämna gymnasalen och omedelbart återvända till sina rum.

En halvtimme efter upptäckten håller Rektor ett kort tal i högtalarna, där han meddelar Krusenbergas personal och elever att undervisningen är inställd för resten av dagen. Han rekommenderar samtliga att hålla sig på sina rum, då det för närvarande inte längre är tryggt att gå omkring i Krusenbergas korridorer. Alla elever beordras dessutom att fortsätta med sina hemstudier som vanligt, då terminsproven kommer att hållas i vanlig ordning. Avslutningsvis nämner han att skolledningen redan är mördaren på spåren och att denna kommer att omhändertas och straffas inom en mycket snar framtid.

Från och med mordet på Kohlberg kommer skolans personal att bli mycket mer desperat i sitt förtryck av eleverna, i synnerhet av den yngsta kullen. Matvakterna skäller, prickar och delar ut rungande örfilar utan synbar anledning, lärare i korridorerna vrålar åt barnen att spotta ut inbillade tuggummin och ta händerna ur byxfickorna, och med jämna mellanrum blir elever hämtade till förhör uppe hos Rektor. Rollpersonerna hör talas om eller möter någon av de sistnämnda, som efter förhöret haltar in på sitt rum, med rödgråtna ögon, krampaktiga snyftningar och ansiktet täckt av korniga skrubbsår.

7. Skyddsängeln.

Någon gång under måndagen tvingas rollpersonerna vandra ensamma i någon folktom del av skolan. Lämpligtvis sker detta efter middagen, i de ödsliga korridorerna mellan matsalen och elevflygeln. Ett tjugotal meter framför dem uppenbarar sig plötsligt Kötthjärnan Stolpe och tre andra ur kretsen kring Johan Nordenskiöld. De fyra sistaårselevernans ansikten spricker upp i överlägsna hånleenden när de upptäcker rollpersonerna, och med beslutsamma steg börjar de gå åt deras håll. Den spruckna

målbrottsstämman som väser något ondskefullt om öga för öga belönas av sina kamraters råa kucklanden och perversa friter. Till deras stora fasa ser rollpersonerna ett knivblad glimma till i Kötthjärnans hand. Förmodligen väljer rollpersonerna att vända om och fly. Om de istället stannar kvar kommer storkillarna obönhörligen allt närmare, till synes döva och blinda för allt vad rollpersonerna gör. Långa trådar av saliv hänger från Kötthjärnans isärdragna läppar, och hans uppspärade ögon brinner som eldar av hat och upphetsning. Plötsligt stannar de. Deras tidigare så grymma blickar skiftar karaktär till djupaste skräck när de fryser fast vid någonting bakom rollpersonerna; någonting som tycks befinna högt ovanför deras huvuden. Någon av sistaårseleverna börjar långsamt backa från rollpersonerna, därefter brister någonting inom dem och alla fyra vänder ryggen till och flyr platsen. När rollpersonerna vänder sig om hinner de mycket hastigt ana en jättelik svart skepnad försvinna ut i skuggorna strax bakom dem, där den totalt uppslukas av mörkret.

Om rollpersonerna väljer att ta till flykten när de ser kniven kastar sig pennalisterna efter dem, i en hetsig jakt som löper genom dessa Krusenbergas ödsliga korridorer. Ingenstans finns någon som kan hjälpa de flyende förstaåringarna; ingen verkar höra deras skrik. Alla klassrumsdörrar är låsta och alla trappor leder till lika ödsliga våningsplan. Bakom sig hör rollpersonerna storkillarnas klickande fotsteg knappa in på dem, fasansfullt ackompanjerade av Kötthjärnans flåsande förbannelser. Plötsligt anar rollpersonerna en snabb rörelse i skuggorna bredvid dem. Ett plötsligt vinande följs av ett köttigt slafsljud och en tung duns mot golvet bakom dem. Efter en överkligt lång sekund av tystnad skär förföljarnas skräckslagna vrål genom luften. Om rollpersonerna vänder sig om ser de blod överallt: på golvet, på väggarna och på de tre sistaårselever som med vilt uppspärade ögon stirrar mot den jättelika varelsen som tornar upp sig mellan dem och deras tänkta offer. Den är halvt dold av skuggorna; en mörk skepnad i svepande svart mantel och någon slags rustning, med en väldig bödelsyxa i sina behandskade händer. På golvet framför den ligger vad som en gång var Per Stolpe, i en blodig massa av hårtestar och blekt kött. Innan någonting annat hinner inträffa vänder de tre förföljarna om och flyr så fort deras ben kan bära dem. Den väldiga varelsen greppar tag i liket och backar in i skuggorna, där den tycks smälta ihop med det omgivande mörkret, för i nästa ögonblick är både den och Kötthjärnans kvarlevor totalt försvunna från platsen. Kvar som ett makabert bevis för vad rollpersonerna just sett finns emellertid blodet, som snart stelnar i kusliga rostbruna mönster.

Om inte rollpersonerna själva anmäler händelsen, vilket förefaller föga troligt, kommer blodfläcken inte att upptäckas förrän nästa dag, då alla har alldeles för mycket annat att göra för att orka bry sig om den.

8. Flugornas Herre.

Senare under kvällen blir rollpersonerna uppsökta av någon av sina klasskamrater, som upplyser dem om att de är kallade till ett nattligt och mycket hemligt möte i källaren. "Kom exakt vid midnatt, och knacka tre gånger på dörren till pannrummet. Det kommer att vara en massa andra där också, men ni får ändå inte säga nåt till nån, för om lärarna eller sadisterna får reda på nåt ligger vi djävulskt risigt till!" Den enda närmare information om mötet rollpersonerna kan få ur den något upphetsade kuriren är att det är "någon ur klassen, men jag vet inte vem" som initierat mötet.

Rollpersonerna är inte de enda som söker sig ner i källaren när klockan börjat närma sig midnatt. Ihopkrupna små skepnader tassar raskt och nästan ljudlöst ute i skuggorna, på väg mot den påbjudna mötesplatsen. En kort stund efter att rollpersonerna knackat tre gånger på pannrummets grå och massiva ståldörr öppnas den försiktigt av en tämligen anonym kille från klassen, som av någon anledning målat underliga mörka mönster i ansiktet. Han ser mycket allvarig ut och gör tecken åt rollpersonerna att vara tysta, innan han släpper in dem i den mörka kammaren. En behaglig värme

möter rollpersonerna när de träder in. På golvet direkt innanför dörren sitter ett tiotal av deras klasskompisar i spänd och mycket tyst förväntan. Den enda ljuskällan är ett blodrött stearinljus som någon placerat på golvet några meter in i rummet. Dess fladdrande låga förmår inte lysa upp hela pannrummet, utan ger bara rollpersonerna en vag aning av att utrymmet är ganska tomt så när som på en stor värmepanna framför dem i mörkret. Maskinen arbetar med ett dovt brummande, som ibland genomskärs av väsanden och pysanden från plågade ventiler.

Minuterna går och snart trängs nästan hela förstaårsklassen på golvet framför det lilla stearinljuset. Doktor Glas har satt sig nära rollpersonerna och viskar lite skärrat åt någon av dem att man kan bli sjuk av att sitta på ett betonggolv, även om det är varmt. Efter vad som känns som en alldeles för lång stund träder en liten och tanig skepnad fram ur mörkret bakom värmepannan. När gestalten kommer närmare ljuset känner rollpersonerna igen honom: Tomas Green! Hans tunna överkropp är naken och precis som hans ansikte täckt av de egendomliga och slingrande mönster som också fanns i dörrvaktens nuna. I ljusskenet noterar rollpersonerna eventuellt att den rödbruna färg han målat sin kropp med påminner på ett mycket obehagligt sätt om levrat blod. Ett förbryllat sorl löper genom den samlade barnaskaran, sen höjer Tomas sina magra armar, som för att äska tystnad, och alla i rummet lyder honom.

Den Tomas som nu står inför sin klass utstrålar en svart strålgans av hat. Hans blick är mörk och blank som hos ett rovdjur, och hans spända kropp darrar av en tillbakahållen vrede. När han börjar tala är det med en röst så fylld av hat och bitterhet att alla i rummet paralyseras av dess toner. I ett långt och eldigt tal kallar han alla sina klasskamrater för bröder och talar om för dem att det nu är dags att bryta sig fria från skolans fängelse. Om inte något görs kommer de alla att förslavas och bli till Rektors sjärtgossar, precis som den framlidne Johan Nordenskiöld. Nu är det dags för de förtryckta eleverna att visa vilka världen egentligen tillhör och hämnas allt lidande som de sadistiska lärarna förorsakat. "Mörda alla lärare och bränn upp skolan! Kasta hela jävla Krusenberga ner i helvetet!"

Tomas hatfyllda predikan möts av upphetsade hurrarop från publiken. Alla elever förutom Doktor Glas reser sig upp och sträcker sina knutna nävar upp mot taket, som ett tecken på att kampen nu har börjat. Med tjugo unisona stämmor slungas Tomas förbannelser mot skolan mellan pannrummets betongväggar: "Mörda alla lärare och bränn upp skolan! Kasta hela jävla Krusenberga ner i helvetet!" Tomas förlöser sina klasskamraters hat; han rämnar de murar som hållit hatet fängslat i barnens inre. Inte heller rollpersonerna står helt oberörda inför de osynliga klor som försöker klösa fram det ur deras själs djup. De grips av ett starkt hat mot de förtryckande lärarna och känner en brinnande lust att hämnas allt lidande som dessa utsatt dem för.

Plötsligt avbryts de vilda ropen och provisoriska krigsdanserna av att en elev kliver fram mellan Tomas och hans publik. Det är Doktor Glas. Han utnyttjar den plötsliga tystnad som uppstår vid hans oväntade agerande till att med gäll stämma anklaga Tomas för att vara en sinnessjuk mördare. "Visst har lärarna gjort oss mycket ont", säger han, vänd till eleverna, "men det här är inte rätt sätt att ta hand om dom!" I ljusskenet syns svettpärlor glittra i Doktor Glas veckade panna och hans rädda ögon är spegelblanka av tårar. "Fattar ni inte? Vi kommer att hamna i fängelse om vi följer honom, och tänk vad våra föräldrar skulle säga..."

Här avbryts han av Tomas hesa hånskratt, som direkt besvaras av publikens råa skrattsalvor. Helt oväntat lyfter Tomas en hammare från någonstans på golvet och riktar ett fruktansvärt slag mot Doktor Glas huvud, som krossas i en kaskad av blod och hjärnsubstanser, med ljudet av en glasskål som slås i kras. Alla barn tystnar abrupt och stirrar som förstenade mot den fasansfulla scenen framför deras fötter. Med brinnande ögon kastar sig Tomas på Doktor Glas livlösa kropp och börjar

slå den sönder och samman. Heta stänk av blod faller över den i chock paralyserade publiken och hela tiden hörs ljudet av Glas som krossas. Snart är några klädtrasor, en hög slemmiga inälvor och tusentals blodiga Glasskärvor allt som finns kvar av det som en gång var Richard Wildmark, också kallad Doktor Glas.

Dränkt i sitt offers blod och med en rödglödgad blick reser sig Tomas från Doktor Glas makabra kvarlevor och vrålar med hes och vansinnig röst åt den församlade barnaskaran: "Va fan glori ni på?! Han var en satans ynkrygg, en förbannad nolla som inte vågade göra ett jävla skit! Min Mästare tolererar inga jävla ynkryggar! Han vill bara ha såna som vågar göra annat än det som alla satans lärare och föräldrar säger åt dem! Fattar ni inte att ni måste gå emot alla förtryckarjävlar om ni nånsin ska kunna bli fria!! Ni måste välja; antingen följer ni min Mästare eller så kommer Rektor att knulla era jävla rövar tills ni dör av inre blödningar!" Tomas vänder sig om mot mörkret och värmepannan i rummets inre. Med en mörk och omänsklig stämma vrålar han ut sin förbannelse över skolan och lärarna. Som ett svar på hans oheliga åkallelser flammar väldiga eldar upp i mörkret bakom den stora värmepannan och de bortre delarna av utrymmet lysas upp av ett starkt sken. En intensiv hetta, en distinkt doft av brandrök och det dova surrandet från tiotusen insekter av slår emot rollpersonerna. Tomas knäböjer framför ett grovt järnrör, som drivits ner i betonggolvet mellan honom och värmepannan. Spetsat på järnröret sitter Johan Nordenskiölds avhuggna huvud, vars blodfläckade anlete har stelnat i en förvriden grimas av skräck och smärta. Överallt på den groteska avgudabilden rör sig svarta flugor i snabba och ryckiga rörelser. Svarta eldar av hat brinner någonstans i djupet av avgudens vilt stirrande blick, vars svärdsskarpa egg tränger igenom alla murar för att finna det fjättrade hatet i barnens själar.

Rollpersonerna kan inte röra sig. Precis som resten av publiken är de paralyserade av den ofattbara makt som avgudabilden utstrålar. Det döda huvudets vansinniga blick fastnar på rollpersonerna. Ohyggliga smärtor väller upp inom dem när Samael river deras själar blodiga för att förlösa det hat som kommer att binda dem till honom. Rusiga av smärtor inser rollpersonerna att avguden söker efter någonting inom dem; någonting som kan göra dem till hans slavar. Allting omkring dem försvinner i ett grumligt töcken av brinnande eldar och surrande flugor. Plötsligt upphör smärtan. När rollpersonerna återfår synförmågan ligger de på det kalla betonggolvet just innanför dörren. På andra sidan rummet, framför eldarna och avgudabilden, står Tomas och alla de andra barnen och stirrar ner på dem, med vansinniga blickar som glödgats röda av hat. Alla verkar totalt oberörda av de svarta och feta flugor som klänger överallt på deras kroppar. Rollpersonerna anar emellertid en tvekan hos den så blodtörstiga hopen; någonting som avhåller den från att slita de fem obstinata klasskamraterna i stycken.

En plötslig rörelse i mörkret bakom rollpersonerna avslöjar att de inte är helt ensamma. I skuggorna kan de ana de jättelika konturerna av Mörkrets Riddare, hållandes sin enorma bödelsyxa i sina väldiga händer. Den reagerar inte på något rollpersonerna gör eller säger, utan håller sig hela tiden avvaktande i bakgrunden.

Plötsligt hör rollpersonerna en dov, nästan viskande och mycket obehaglig stämma upprepa: "Mörda alla lärare och bränn upp skolan. Kasta hela jävla Krusenberga ner i helvetet!" Trots att det känns som om rösten bara finns inne i deras huvuden får rollpersonerna intrycket att det är avgudabilden som talar till dem. Rollpersonerna känner avgudens och sina klasskamraters hatiska blickar mot sig, samtidigt som de väldiga eldarna bakom värmepannan verkar tillta i både hetta och ljusstyrka. På bara några ögonblick har rummet blivit olidligt hett och luften nästan omöjlig att andas. Allting börjar snurra runt och domna av för rollpersonerna. Hela tiden kan de höra den viskande rösten repetera den monotona förbannelsen mot Krusenberga. Innan sagans fem hjältar förlorar medvetandet känner de hur hårdhänta och vasskantade nävar griper tag i deras kragar och släpar dem in i mörkret.

9. Den sista lektionen.

Klockan 07:15 väcks rollpersonerna av reveljen. De ligger i sina sängar, men de är inte nedbäddade och de bär fortfarande samma blodbestänkta kläder som de använde vid nattens möte.

Morgonbestyren ute i tvättrummen fungerar som vanligt, klasskamraterna är faktiskt mycket gladare och mer normala än morgonen innan. Man skämtar, fnissar och klagar över den tidiga morgonen. I vanlig ordning håller sig Tomas blyg och nästan osynlig i bakgrunden. Ibland kan man dock ana hur klasskamraterna i smyg kastar beundrande blickar mot honom.

Alla utom de fyra klasskamrater som inte var med under natten försöker undvika rollpersonerna. Klassen låtsas som om de fem svikarna inte existerade. Om rollpersonerna frågar något får de på sin höjd ett korthugget och mycket luddigt svar. Ställer rollpersonerna till en scen och nämner t.ex. mordet på Doktor Glas får de en skarp tillrättavisning att "ta re jävligt lugnt" av någon klasskamrat, som i nästa sekund backas upp av ett tiotal andra från klassen som stirrar på dem med ogillande och anklagande blickar. Blir situationen alltför hotfull går de respektingivande konturerna av Mörkrets Riddare plötsligt att ana i skuggorna nära rollpersonerna, och klasskamraterna backar undan med skrämde blickar mot de fems gäng och den snabbt borttynande skuggbilden av deras svarta skyddsängel.

Morgonens första lektion är religion med adjunkt Sparre. Han inleder lektionen med att låsa in sig själv och klassen i skolsalen. "Det är symptomatiskt för den sjuka verklighet vi lever i att vi inte ens kan gå säkra i vår egen skola. Denna vilsna värld där traditionens, trygghetens och disciplinens fundament; de kristna värden som tidigare utgjorde grundvalen för vår västerländska civilisation, har urholkats till ihålig poesi för en menighetens herrelösa fårahjord." Han föreläser kort om den lyckliga guldåldern före "djävulen Luther", om det harmoniska medeltida samhället då Gud och den himmelska rättvisan styrde folket genom det gudomliga sändebudet på jorden; påven och hans katolska kyrka. Med skrikande kriterior börjar han rita besynnerliga symboler på svarta tavlan. Rollpersonerna känner igen treninghetens pyramid och Gud faders allseende öga, men de flesta symbolerna är okända för dem. Samtidigt som han spinner den intrikata väven av runor på tavlan rabblar han en massa underliga namn och främmande ord som ingen i klassen fattar någonting av. Under detta utbrott av stegrad frenesi växer adjunkt Sparre inför klassens ögon, både andligt och fysiskt. När vreden rätar ut hans krumma kroppshållning framträder en stram och reslig gestalt, som tycks utstråla en glödande aura av Makt och Härlighet. Den mässande rösten är klar, mörk och mäktig, och de tidigare så trötta ögonen brinner i fanatismens vansinniga färger. Rollpersonerna upplever samma känsla av underdanighet inför Härskarmakten som de kände när de stod inför Rektors granskade blickar.

I sitt förvirrande mässande väver Sparre in ett oförberett förhör på de tio budorden. Se till att åtminstone två av frågorna tillfaller någon av rollpersonerna. "Unge herr Dufva! Redogör för det femte av Guds tio budord!" Ett misslyckande straffas med den meterlånga trälinjalens raska slag, som i takt med att förhöret fortskrider blir allt hårdare och grymmare. Någon av de elever som misslyckas tvingas krypa ihop på golvet för att värja sig mot lärarens vapen, som slår upp blödande sår på både huvud och händer. Alla barn sitter som paralyserade i sina bänkar, trollbundna i fruktan inför den vuxna Härskarmaktens vrede. Någon av rollpersonerna anar konturerna av Mörkrets Riddare i den fortfarande nattsvarta gryningsvärlden utanför fönstret. Den jättelika varelsen sitter ihopkrupen på fönsterkarmen, beredd att slunga sig in genom de dubbla rutorna.

Plötsligt bryts besvärjelsen av att Tomas reser sig upp från sin bänkplats och vrålar åt Sparre med sin gälla stämma; "Patetiska jävla slav! Vad är du utan din Herre? Du är en liten satans rövslickare som låter all skit som kastas på dig rinna ut över barnen, de enda stackars jävlar som är svagare än dig!

Jag är inte rädd för dig! Jag är Hämnaren!" Tomas taniga gestalt är åter lika mäktig och skräckinjagande som vid nattens möte. Hans ögon är svarta och blanka av det hat som väller upp inom honom, och feta flugor krälar över hans sammanbitna anlete. För några ögonblick är allt tyst. Sparres kropp och ansikte stelnar i fasa. Allt som hörs är ljudet från den svärm av svarta flugor som surrar kring Tomas gräsliga uppenbarelse. Tystnaden bryts abrupt av ett fönster som krossas när Mörkrets Riddare i all sin nattsvarta prakt kastar sig in i klassrummet, för att skydda sina fem skapare. Varelsen ställer sig mellan rollpersonerna och de två antagonisterna, med sin blodfläckade bödelsyxa redo till hugg.

Tomas vänder sig till rollpersonerna och ropar åt dem att hålla sig utanför; "Ni är vilseledda av skolan. Om inte vi förgör den kommer den att förgöra oss!" Då hörs ett vansinnigt vrål från Sparre, som gör ett desperat utfall mot Tomas. Rollpersonerna ser en Sparre som har förändrats totalt. Den varelse som attackerar Tomas är en underbart vacker ängel, med väldiga vingar som sträcker sig ut från ryggen och en aura av ljus som strålar ut från hela dess majestätiska uppenbarelse. Istället för en trälinjal är det ett brinnande svärd som skär genom luften, för att åter sätta den motsträviga eleven på plats. Svärdet hinner dock aldrig träffa sitt mål, då Tomas med en djävulsk snabbhet styr en hand rakt genom ängelns buk och sliter ut en klase av dess blodiga inälvor. Ängeln faller till golvet, där den blir liggande i en växande sörja av blod och inälvor. Tomas höjer sina blodiga armar mot taket och vrålar till klassen: "Bröder, kom och låt er smaka av maktens blod! Låt oss visa Rektor att blodets makt nu är i våra händer!" Alla klasskamrater som var närvarande vid nattens möte tränger sig fram till Tomas och änglaliket, där de böjer sig ner för att dricka av den himmelska varelsens blod. De förvirrats snabbt till blodtörstiga vilddjur, som frustande och vrålande krälar över varandra för att komma åt den snabbt försvinnande födan. De fyra vettskrämda elever som inte var med under natten kommer att tvingas med av grupptricket om inte rollpersonerna ingriper och hindrar dem. Dessa snyftande barn skräms lika mycket av Mörkrets Riddare som av Tomas och den mördade ängeln, men klasskamraternas förvandling till råa kannibaler gör att det inte krävs mycken övertalning för att få dem att ställa sig tillsammans med rollpersonerna i skuggan av den svarta skyddsängeln.

Om rollpersonerna väljer att sända Mörkrets Riddare till attack mot Tomas och hans lärjungar kommer dessa att tvingas på flykt ner i källaren, där de emellertid försvinner helt spårlöst. Mörkrets Riddare svingar sin yxa mot allt motstånd som kommer i dess väg, och även om rollpersonerna försöker förhindra att deras klasskamrater kommer till skada är varelsen svår att kontrollera när den väl släppts fri. Då Mörkrets Riddare är rollpersonernas mörka skugga representerar den på sätt och vis också det hat som Samael försöker förlösa ur dem, dock är Mörkrets Riddare ett hat som är helt oförvanskat av främmande makters påverkan. Innan den blodtörstiga hopen försvinner utom synhåll vrålar Tomas åt rollpersonerna att de måste ansluta sig till honom om de någonsin vill bryta sig fria från Rektors fängelse, då de är chanslösa utan Hämnaren och hans apostlar vid sin sida.

Förhåller sig rollpersonerna passiva till händelserna vänder sig Tomas till dem och erbjuder dem att vandra vid hans sida. Hans argument kretsar kring tesen att rollpersonerna är vilseledda av skolan och inte inser att dess totala förstörelse är deras enda chans till räddning. Denna förstörelse kan bara skänkas av Hämnaren, som längs blodets stigar vägleder Krusenbergas fängslade barn till friheten. Om rollpersonerna låter sig övertalas av Tomas går du genast över till kapitel tio, alternativ två. Väljer rollpersonerna att inte följa Tomas blir hans uppträdande plötsligt mycket mer hotande och i hans ondskefulla uppenbarelse känner alla närvaron av något fasansfullt och mäktigt, som definitivt är långt bortom allt mänskligt. Tomas nöjer sig dock med att svära att korsfästa rollpersonerna tillsammans med Rektor, innan han gör tecken åt sina förvildade lärjungar att följa honom. Rollpersonernas klasskamrater lunkar ut ur klassrummet med hukade ryggar, vidöppna käftar och

nollställda ansikten som dränkts i blod. Även om rollpersonerna försöker förfölja skaran försvinner den utan spår när källarens mörker omsluter den. Genom den massiva ståldörren till pannrummet kan rollpersonerna emellertid höra avgudens dova stämma mässa knappt hörbara förbannelser. Mörkrets Riddare kan utan problem hugga dörren i stycken. Skulle rollpersonerna utnyttja detta och storma in i ormens näste rådför du det bakgrundsmaterial som serveras i kapitel tio, alternativ två.

Minuten efter att Tomas och hans hord försvunnit ner i källaren ljuder Rektors stränga stämma i högtalarsystemet. Med anledning av den "totalt hänsynslösa illgärningsman" som hotar hela Krusenberga beordrar han skolans personal och elever att omedelbart infinna sig i aulan. Den mörka rösten är mycket befällande och rollpersonerna känner sig åter små och meningslösa inför den oinskränkta Härskarmakt som Rektor representerar. Dock har de fortfarande sina fria viljor kvar och kan därför välja att utebli från mötet om det så passar dem.

Efter händelsen i klassrummet kommer Mörkrets Riddare ständigt att finnas vid rollpersonernas sida, högst tio steg bakom dem. Rollpersonerna kan beordra varelsen att dra sig undan, men så fort situationen blir börjar bli orolig kommer den att materialisera sig i närmaste skugga.

10. Himmel eller Helvete.

Äventyret har nu hunnit fram till den skiljeväg där rollpersonerna måste välja position under den annalkande striden mellan Rektor och Samael. Detta ställningstagande kommer förmodligen inte att ske som ett enkelt ja eller nej, utan som en stundens ingivelse som utfaller till den ena partens fördel. De nedan presenterade alternativen är inga helt fixa lösningar, det är enbart i syfte att förenkla som de klippts isär. T.ex. är det möjligt att rollpersoner som närvarar vid Rektors krigsmöte ändå väljer att strida för Hämnarens sak. Använd alternativen som språngbrädor för denna äventyrets final, vars utgång styrs av vilken sida rollpersonerna väljer att kämpa för.

Då Mörkrets Riddare är rollpersonernas förlösta gudomlighet är denna varelse så mäktig att den makt rollpersonerna strider för också kommer att segra. Därför försöker både Samael och Rektor vinna över de fem förstaåringarna på sin sida. Denna kamp om Mörkrets Riddare sker dock inte bara på det synbara planet, i form av t.ex. uppmaningar eller böner, utan i huvudsak genom frestelser som de båda makterna ständigt utsätter rollpersonernas själar för. Om rollpersonerna låter sig styras av sitt raseri mot skolan och de förtryckande lärarna binder de sig till Helvetet, då alla tendenser till hämnd går Samael Hämnarens ärenden. Även om rollpersonerna på ytan handlar på eget initiativ är de förlorade om de förfaller till de metoder som Tomas predikar. Skulle rollpersonerna låta mörda Rektor utan själva ha hotats till livet av honom, kommer helvetets eldar att flamma upp och äventyrets slut tar den förtappade vändning som finns beskriven i alternativ två, ty de barn som följer blodets stigar vägleds blott in i Samaels käftar.

Rektor är Den obetvingade Härskarmaktens sändebud och kräver respekt och lydnad av sina undersåtar. Om rollpersonerna väljer att attackera Samael och hans hord går de Rektors ärenden, då denna handling innebär att de släcker den upprorets gnista som nu brinner hos hans tidigare så lydiga undersåtar. Att kämpa mot upprorsmakaren innebär ett uttalat ställningstagande för den gamla ordningen, en strävan tillbaka till det lugn som rådde när alla styrdes av Härskarmaktens stränga vägledning. I detta fall kommer Rektor att vinna makten över Mörkrets Riddare och äventyrets slut blir som i alternativ ett.

Båda händelseförloppen kan användas som avfyrningsramper för rollpersonernas totala frigörelse från både Himlens och Helvetets förtryck. Ända fram till de båda slutalternativens avgörande handlingar, dvs mordet på antingen Rektor eller Tomas, kan rollpersonerna välja att hoppa av den påbörjade vägen och bryta sig fria från de kosmiska krafternas fåfänga kamp om makten över deras gudomliga själar, genom att helt enkelt skita i striden och gå ut från Krusenberga. När och om detta sker bläddrar du till kapitel elva, som lyckligtvis utgör äventyrets absolut sista slutalternativ. För att rollpersonerna ska kunna vinna sin frihet räcker det emellertid inte med att de står helt passiva under striden; de måste lämna skolan för att kunna bryta sig fria från förtrycket. Om rollpersonerna inte ingriper i striden men ändå stannar kvar innanför skolans murar kommer Rektor att slå ner Samaels uppror och alla barnen förblir fångar under hans förtryck. Utan Mörkrets Riddare är Samaels själafiske dömt att misslyckas, precis som rollpersonerna är dömda att förbli förblindade slavar om de inte tar chansen att bryta sig fria.

10.1 Förliten eder på Herren.

En tryckt tystnad råder i aulan. Den enda belysningen utgörs av en ensam strålkastare som riktats mot Rektors talarstol uppe på scenen, resten av salen är sänkt i mörker. De stela och rakryggade gestalter som kan anas i aulans säten tyder på att ungefär hälften av skolans elever sitter på plats.

Efter en kort tystnad tycker sig rollpersonerna höra ljudet av fjärran klockors spel. Den mäktiga klangen kommer allt närmare och inom en knapp minut tangerar klockornas dåan gränsen till det outhärdliga. När klockorna plötsligt upphör att ringa upptäcker rollpersonerna att Rektor har trätt in i strålkastarens ljuskägla. Hans resliga gestalt är skrudad likt en präst eller domare från ett svunnet århundrade, i en helt svart ämbetsmannakåpa som hålls ihop vid midjan av ett hårt åtdraget läderbälte. På huvudet bär Rektor en fyrkantig doktorshatt av oxfordsnitt (en sån som utmärker domare och kloka ugglor i Kalle Anka) över en böljande 1700-tals peruk, som slingrar sig ner längs den strama ryggen. Hans högra hand är krampaktigt slutet kring en lång ridpiska, i den andra handen bär han en läderinbunden bibel. Rektors kantiga anletsdrag är stela och grymma, och alla i salen ryggar tillbaka inför den fruktansvärda auktoritet som strålar ut från denna Härskarmaktens jordiska sändebud. Inför den församlade barnaskaran tar så Rektor till orda med sträng och mäktig stämma: "Mina barn. Ormen har slingrat sig in i paradiset och det är vår heliga uppgift att fördriva den med samma ondska som den önskar åt hela Guds skapelse!" Han fortsätter sin predikan med att avslöja en av Satans ärkedemoner som den orm som försöker rasera Krusenbergas av Gud välsignade internatskola. Demonen hungrar efter barnens själar och kommer att sluka dem om de inte är sanna i sin tro och söker stöd hos Gud, där den enda hjälpen står att finna. "Förliten eder på Herren och låt er ledas av hans allsmäktighet och himmelska visdom!" Med fingret riktat mot rollpersonernas grupp vrålar han att Herren är deras enda chans till räddning undan helvetets eldar. I samma ögonblick känner alla en svag doft av brandrök svepa mot dem. Rektor slår ett slag i luften med sin ridpiska, innan han vrålar att striden mellan Himmel och Helvete har inletts och uppmanar alla att följa honom. Med bestämda steg börjar han vandra längs den smala gången salens i mitt, på väg mot de väldiga dubbeldörrar som leder ut i skolan. Gestalter som tidigare stått dolda i skuggorna vid väggarna vandrar in till mittgången för att följa i Rektors fotsteg. Alla är de änglar med mäktiga vingar och brinnande svärd, ändock kan rollpersonerna vagt ana sina lärares anletsdrag i deras allvarliga ansikten. Utan tvekan ansluter sig också de elever som suttit utspridda i aulans säten. Alla dessa barn glöder svagt i samma gyllene skimmer som strålade ut från ängeln i Sparres klassrum. Rollpersonerna själva utstrålar dock ingen gyllene aura. Står de kvar i aulan kommer Rektor tillbaka för att övertyga dem att kämpa med honom mot helvetets sändebud. Han spelar på sin "naturliga" auktoritet över skolans elever och är mycket hotfull i sitt framträdande.

När rollpersonerna träder ut genom dubbeldörrarna möter de en mycket kraftig brandrök, som för några ögonblick nollställer sikten och gör luften omöjlig att andas. I detta korta men värnlösa tillstånd känner de plötsligt hur deras kroppar rivs av en bitande kyla. När deras tårade ögon återfår sikten upptäcker de att brandröken har ersatts av yrande snö och att de befinner sig på den lilla gårdsplanen just utanför skolans stängda portar. Trots att gryningen borde vara kommen är den knappt synliga himlen skrudad i nattens mörker. Rollpersonerna står i en skara av änglar och skimrande äldreelever, ledda av Rektors mörka och respektingivande gestalt. Tjugo meter framför dem i snöyrans, vid björkalléns mynning, kan de ana de böjda konturerna av sina förvridna klasskamrater, med den tanige men rakryggade Tomas i täten. Från någonstans långt borta kan rollpersonerna höra ett svagt rytmiskt gnisslande, som om någonting löst och illa smort slog fram och tillbaka i den hårda blåsten.

”Så, krypare”, hör rollpersonernas Tomas viskande röst i vinden. ”Ni har valt att stanna vid er förtryckares sida. Patetiskt, men kanske var ni aldrig menade för ett liv i frihet.”

”Håll din kluvna tunga, orm”, vrålar Rektor i rollpersonernas ställe. ”Du har ingen frihet att erbjuda, bara plåga. Du vågar inte skada mina elever, dom tillhör mig; dom tillhör himlen!”

Om inte rollpersonerna gör något väldigt raskt och drastiskt råder en kort stund av stillhet. Dess tystnad bryts endast av det irriterande gnisslandet, vars källa nu kan lokaliseras till någonstans i björkallén, kanske i dess ände. Plötsligt låter Rektor sin piska snärta i luften och hans undersåtar börjar långsamt avancera mot upprorsmakarna. Rektor står emellertid fast som en stenstod och vrålar mot Tomas med dånande tordönsstämma: ”Jag är Kether - Härskaren! Den obetvingade härskarmakten och den styrande principen! Min allsmåttiga vilja ingjuter lydnad och fjättrar allt motstånd!” Ett fasansfullt skrik hörs från en av Tomas apostlar då enorma svarta kedjor skjuter upp ur snön nedanför hans fötter. Innan någon hinner blinka har de slingrat sig runt hans kropp och dragit ner den vilt flaxande förstaårseleven i underjorden, med ett ljudligt skrammel och rasslande.

Blodsbroderns fruktansvärda öde får rollpersonernas förvridna klasskamrater att rygga tillbaka för en kort stund, men när Tomas hesa och rebelliska målbrottsstämma skär genom luften börjar de med krökta ryggar lunka fram mot det mötande gardet av änglar. ”Jag är Samael - Hämnaren!” vrålar Tomas. ”Jag slukar syndaren och straffar oförrätten tusenfalt; jag är din satans HIV, gubbjävvel!” En av änglarna börjar skaka i svåra kramper. Bruna sjukdomsfläckar breder raskt ut sig över dess tidigare så rena hy och på några få ögonblick skrumprar hela varelsen ihop till ett brunt och torrt skin, som tillsammans med några sirliga benknotor blir liggande på det vita snötäcket.

Sakta men säkert närmar sig de två grupperna varandra. Rollpersonernas förvridna klasskamrater rör sig i en mycket tät formation, medan änglarna och de skimrande äldreeleverna sprider ut sig i en vid cirkel över gårdsplanen. Trots att sikten är starkt begränsad av den yrande snön är Hämnarens numerära underläge mycket tydligt: det himmelska gardet är åtminstone dubbelt så mäktigt i mantal. Det kommer att bli en slakt utan like. Luften darrar av de sprakande krafturladdningarna mellan Tomas och Rektor, som likt två härförare betraktar sina fotsoldaters vandring in i döden.

Rollpersonerna känner att någonting fasansfullt håller på att hända, som om världen kommer att explodera inom den närmaste minuten. För några enstaka sekunder är knarrande fotsteg och det skärande gnisslandet från björkalléns ände de enda ljud som kan höras. Sen dundrar Rektors röst över skolgården: ”Jag är Kether - Härskaren. Jag är fadern som kräver lydnad av sitt barn!” En av Tomas apostlar kastar sig snyftande på marken framför en ängel och kallar den far. När ängeln böjer sig ner mot förstaåringen har denna regredierat till ett nyfött barn, som ängeln lyfter upp och trycker mot sitt vitklädda bröst. Barnet hinner utstöta några kärleksfulla gurglanden innan ängeln sliter av dess huvud och slänger de blodiga resterna på marken.

Nu har de två grupperna kommit varandra så nära att änglarna höjer sina svärd för att börja slakten av de olydiga eleverna. Innan huggen faller vrålar Tomas ut sitt hat mot Rektor: "Jag är Samael - Hämnaren. Jag är den våldtagna sonen som mördar sin perversa jävla farsa!" I ett regn av blod faller en av änglarna faller till marken, med en stor sax djupt inhuggen mellan ögonen. Efter detta börjar massakern. Det allt mer häftiga snöfallet gör det svårt att se vad som egentligen händer. Världen bortom de yrande snöflingorna är ett suddigt färgspel av brinnande svärd, blodkaskader och fallande kroppar. Rollpersonerna ser sina klasskamrater stympas av den himmelska vreden, men också många änglar faller ned på marken, med uppslitna strupar och sönderrivna kroppar. Det spillda blodet slingrar sig i makabra mönster på den nyfallna snön. I en plötslig vision ändras scenen framför rollpersonernas ögon. Änglarna förvandlas till riddare i skinande rustningar, som kämpar mot en dreglande pöbel av bönder med högafflar. Ögonblicket av klarsynthet är över lika snabbt och oförvarnat som det dök upp. Sekunden efter visar dock ett annat snabbt klipp grönklädda militärer som stöter med bajonettförsedda automatkarbiner mot ursinniga demonstranter, som slungar stenar och molotovcocktails på soldaterna. Snabba stroboskopiska syner avlöser varandra och den blodiga striden mellan änglar och elever varierar med lika blodiga situationer där exempelvis barn slåss mot föräldrar och urinvånare kämpar mot kolonialmakt. Striden står inte mellan förtryck och frihet, utan mellan förtryck och hämnd, vilket spelledaren markerar genom att göra Hämnarens sida (som lätt misstolkas som frihetskämpar) ursinniga, fradgatuggande och svartögda. Ingen av parterna ska framställas som mer rättfärdig än den andra, utan båda drivs av en orättfärdig grymhet. I varje vision uppviglas de stridande av två mörka gestalter, som står stilla på varsin sida av de allt mer vansinniga kämparna. Vid några tillfällen bryter Rektors och Samaels sanna skepnader igenom illusionerna. Någon gång tycker sig rollpersonerna se jättelika vädurshorn slingra sig ut från Tomas huvud, en annan gång blottas väldiga rovdjurståndare när han drar undan sina tunna läppar i ett förvridet hångrin. Rektor syns ibland som en oformlig jätte av svettigt och dallrande späck, som med vidöppna och dreglande käftar vrålar ut order åt sina soldater.

När rollpersonerna attackerar Tomas försöker han först vädja till dem att följa honom mot förtryckarna. Han blir liten, blek och försiktig igen. Rollpersonerna känner igen gamla Tomas, sån som han var före mötet i pannrummet. Tårar rinner ner längs hans ansikte när han stammande ber sina fem möjliga bödlar följa sina hjärtan och stödja frihetens kamp. "Allt jag vill är ju att vi alla ska kunna leva fullvärdiga liv igen ..." När Mörkrets Riddare låter sin yxa falla mot Tomas bryter Samaels gestalt igenom i all sin gräslighet. Under fasansfulla vrål försöker han förtvivlat försvara sig mot de grymma huggen. Moln av surrande flugor väller ut ur de gapande sår som yxan skär in i hans omänskliga kropp. När han slutligen faller till marken rämnar den med ett öronbedövande dån och rollpersonerna slås omkull av den massiva stöten. Från platsen där Samaels kropp störtade sprids ett nätverk av meterbreda, men avgrunds djupa sprickor över skolgården. Rollpersonerna hör änglar och kamrater vråla när de faller ner i den mörka underjorden, och från någonstans långt där nere känner de en fruktansvärd hetta slå emot dem. I mitten av allt kaos står Rektors rakryggade gestalt. Bara någon meter framför honom befinner sig Mörkrets Riddare. Varelsen tycks inte längre vara lika mäktig och praktfull som tidigare, utan verkar ha krympt där den står, fylld av tvekan, inför skolans härskare. När Rektor höjer sina armar mot den mörka himlen knäböjer den svartklädda varelsen underdånigt och rollpersonerna känner att en del av dem själva nu för alltid gått förlorad. Det sista rollpersonerna minns av scenen är hur Rektors åsklika stämma dånar över vad som finns kvar av skolgården: "Jag är Kether - Härskaren! Den obetvingade härskarmakten och den styrande principen. Min vilja ingjuter lydnad och kväver allt motstånd!"

"Skomakare, bliv vid din läst!" En knastertorr röst rycker rollpersonerna ur deras dagdrömmar. De sitter i sina bänkar i adjunkt Sparres gamla lektionssal. De känner igen en del av sina gamla klasskamrater runt omkring sig i lärosalen, men de flesta bänkarna upptas av elever som

rollpersonerna aldrig sett tidigare. Alla sitter tysta och lyssnar till den nya SO-lärares genomgång av det svenska folkets lutherska arv. Från världen utanför hörs en mäktig vinterstorm yla. På andra sidan fönstret dansar snöflingor runt i det nattmörker som redan lagt sig över Krusenberga. Gården ger ett kusligt och ödsligt intryck. Inga människor syns röra sig därute, och de höga grindarna är stängda och låsta. Enstaka lyktstolpar i svart järn sticker här och var upp ur snön, och sprider ett svagt sken över den gnistrande slöjan av vinter. Rollpersonerna anar en rörelse vid ett av träden i björkallén. Något vid trädet pendlar fram och tillbaka i de hårda vintervindarna. När rollpersonerna anstränger sina ögon ser de att det är en människokropp, som med ett grovt rep blivit hängd i en av trädets grenar. Det är en liten, tanig och gråklädd pojke, vars röda hår hänger i klubbiga stripor från det böjda huvudet. Det är Tomas Greens offentligen skymfade lik.

10.2 Blodets makt.

Efter att ha tuggat i sig stora delar av den ängel som en gång var adjunkt Sparre försvinner Tomas och hans apostlar ner i källaren under vilda rop. Tomas förbannelse mot skolan, förstärkt av tjugo heta målbrottsstämmor, ekar mellan källarkorridorernas väggar när Tomas beslutsamt leder sin förvildade hord mot sin Mästare, som väntar dem i pannrummet. Innan rollpersonerna går in i pannrummet måste de hinna höra Rektors befallande allanrop om samling i aulan, för att de ska kunna ställas inför det första valet mellan Tomas blodiga korståg eller Rektors förtryck.

Om rollpersonerna smakade av ängelns kvarlevor känner de en gryende smärta som bränner och klöser dem i magen. Det onda tilltar otäckt snabbt och sprids gradvis ut i resten kroppen. Snart känns det som om blodet förvandlats till kokande olja. Den brinnande smärtan väcker vrede och frustration hos rollpersonerna och snart rycks de med i sina klasskamraters vilda vrålanden, då det känns som om plågorna lindras när man skriker ut dem. Smärtan känns mindre ju snabbare och hetsigare de rör sig, och om rollpersonerna hamnar i strid märker de att den dämpas avsevärt när de skadar en motståndare och försvinner för några sekunder nästan totalt om de dricker hans blod eller äter av hans kött. Rollpersonerna förlorar inte sin fria vilja, men förvildas i så hög grad att de under resten av äventyret kommer att måsta anstränga sig för att vara tysta och stilla.

En olidlig hetta slår emot rollpersonerna när de träder in i pannrummet. Den fladdrande lågan från ett rött stearinljus i rummets mitt är även denna gång den enda ljuskällan. Sikten begränsas ytterligare av tunga sjok av ånga, som strömmar ut från den dundrande värmepannans väsande ventiler. När horden kommer in i pannrummet tystnar den abrupt. Tiotusen flugors dova surrande tynger det trånga utrymmets kvava atmosfär. Viskande röster mässar oheliga ramsor på sällsamma språk. Egendomliga skuggfigurer dansar förbi ute i de svepande ångorna. Feta flugor krälar över deras svettiga kroppar och de tycker sig någon gång höra ett spädbarns hysteriska klagan från någonstans långt, långt borta. Framför dem skjuter järnröret med salige Johans huvud upp ur betongen. Blanksvarta flugor krälar ryckigt över hans stelnade dödsgrimas. Avgudens ögon stirrar intensivt på den församlade skaran av lärjungar, och rollpersonerna känner åter hur den river i deras själar för att finna det gömda hatet och binda dem till sig. I sina huvuden hör rollpersonerna avgudens dova viskande: "Natten har fallit över Krusenberga. Förtryckarens välde har nått till sin ände. Hatet är er styrka och hämnden är ert vapen. Ur maktens blod är Krusenberga skapat och av blodets makt skall det förgöras." Tomas höjer sina armar mot taket och vrålar ut sin förbannelse: "Mörda alla lärare och bränn upp skolan! Kasta hela jävla Krusenberga ner i Helvetet!" Plötsligt flammar väldiga eldar upp längs väggarna. Hettan tvingar horden att klämma ihop sig tätt, tätt i det trånga utrymmets mitt. Efter några sekunder av skrämmd tvekan faller rollpersonernas förvridna klasskamrater in i Tomas förbannelser. Knutna nävar höjs mot taket och snart börjar de uppviglade

barnen röra sig i vilda krigsdanser, som för dem farligt nära de sprakande eldarna. Att hettan sveder deras hår och slår upp sår och brännblåsor i deras ansikten verkar inte bekomma dem. Om rollpersonerna har smakat av änglablodet måste de försöka ta sig ut ur rummet för att inte ryckas med av det kokande blodets makt. Enda vägen ut går dessvärre genom flera meter höga eldsflammor, som sträcker sig betydligt högre upp än vad takhöjden egentligen borde tillåta. Snart dansar emellertid Tomas själv ut genom en av eldväggarna, och under vilda vrål följs han ut av alla sina apostlar. Allt som finns kvar i pannrummet är avgudabilden och, eventuellt, rollpersonerna med Mörkrets Riddare. Samael stirrar på dem genom Johans döda ögon och i sina huvuden kan de höra dödsängeln viska åt dem att Krusenberga endast kan förgöras med blodets makt. En snabb rökutveckling gör luften allt strävare att inandas och rollpersonerna inser att också de måste ut genom eldarna.

Den rivande hetta och stickande rök som möter rollpersonerna förbyts snabbt till en bitande kyla. Röken som för några ögonblick berövar dem synen förvandlas till yrande snöflingor. Tillsammans med sina klasskamrater står rollpersonerna vid den bortre änden av den lilla gårdsplanen utanför skolbyggnadens stängda portar. I deras tät står en rakryggad Tomas stilla som en stenstod. Tjugo meter framför dem i den yrande snön, just nedanför entréns stentrappor, står en ett trettio-tal änglar med brinnande svärd, tillsammans med alla äldrelever, vilka skimrar i samma gyllene sken som änglarna. I främsta ledet står Rektors resliga gestalt, skrudad på det ålderdomliga sätt som finns beskrivet i kapitel 10.1. Allt är stilla och fullkomligt tyst, förutom ett rytmiskt gnisslande från någonstans i fjärran, som verkar komma från någonting som slår i vinden.

Plötsligt dånar Rektors tordönsstämma över skolgården: "Arma barn. Ni har vilseletts av ormen Samael. Han har ingenting annat att ge er än plåga. Vänd åter innan det är för sent! Ni tillhör mig; ni tillhör himlen!" Rektor sträcker retoriskt ut sin hand mot barnen bakom Tomas.

"Jävla hycklare", genmäler Tomas med sin hesa målbrottsröst. "Din förbannade skola är bara ett jävla fängelse, som du har byggt för att förtrycka och tafsa på småungar. Du är bara en pervers gammal gubbe! Ingen tillhör dig; du är historia!"

Om inte rollpersonerna hittar på något raskt och drastiskt följer en lång och spänd sekund av stillhet, vars tystnad endas bryts av det irriterande gnisslandet, som rollpersonerna nu kan lokalisera till någonstans bakom dem, kanske i björkalléns ände. Plötsligt snärtar Rektors piska i luften och det himmelska gardet börjar långsamt avancera fram mot rollpersonerna och deras klasskamrater. Striden förlöper efter detta såsom den beskrivs i kapitel 10.1, tills dess att rollpersonerna väljer att kasta sig in i händelseförloppet och låter Mörkrets Riddare attackera någon av stridens båda huvudfigurer.

Om rollpersonerna attackerar Rektor vrålar han åt dem att de är vilseledda av Samael och kommer att brinna i helvetet om de skadar honom. "Ser ni inte att han bara är hämnd och plåga! Samael ger er ingen frihet, han slukar era själar!" Efter detta antar han sin sanna skepnad och istället för att värja sig mot de förödande yxhugg som Mörkrets Riddare utdelar försöker han döda rollpersonerna. Den enorma liktorn sliter i dem med blåsvarta klor och hugger mot dem med sina dreglande käftar. Givetvis är detta förtvivlade angrepp dömt att misslyckas, då rollpersonernas förlösta gudomlighet är vida mäktigare än Härskarmaktens jordiska sändebud. Emellertid ska rollpersonerna få intrycket att de ligger risigt till, då den korta striden blir föga upphetsande om de inte känner sig hotade. Skräm dem genom att spela ut liktorns dreglande gräslighet och ge någon eller några av dem några rejäla sår. Låt dem bli bitna och dunkade blodiga mot den frusna marken. Striden ska vara enormt kort, enormt intensiv och enormt blodig. Hela tiden flyger den väldiga bödelsyxan genom luften och sliter upp gapande sår i Rektors vita spräck. Varelsens stinkande kroppsvätskor regnar ständigt genom

Luften, och från de öppna såren rinner slemmiga inälvor och ännu pulserande organ. Rektor tvingas snart ner på marken, där den obarmhjärtiga yxan fortsätter styckandet av hans blodiga kropp. Liktors fasansfulla vrål har snart tystnat. Allt som hörs är det vidriga slafsandet från yxans ständiga hugg. Oavsett vilka order rollpersonerna ger Mörkrets Riddare kommer den att fortsätta stympningen trots allt som återstår av Rektor snart är dallrande köttslamsor. Det verkar som om de fem barnen förlorat kontrollen över sin mörka skugga; som om det hat som alltid funnits inom den slutligen tagit över dess medvetande.

Runt omkring rollpersonerna har omgivningen förändrats totalt. Ingen fallande snö skymmer längre den svarta och stjärnlösa natthimlen ovanför dem. På marken har all snö smält bort och blottat en sönderbränd värld av kantiga stenar och grå aska. Luften är het och vindstill. Allt som kan höras är det dova surrandet från enorma flugsvärmar och svaga jämranden från de änglar och gamla skolkamrater som ligger utspridda i en vid cirkel runt rollpersonerna. Blanksvarta flugor krälar överallt på deras blodiga och sönderslagna kroppar. Nästan alla verkar emellertid vara vid liv: de ger ifrån sig svaga jämranden och vissa skriker av smärta när de förtvivlat försöker röra kroppsdelar där alla leder brutits. Tomas står framför rollpersonerna och ser roat på dem, med ett obehagligt leende på sina tunna läppar. I sin ena hand håller han ett rött stearinljus, vars fladdrande låga är det makabra sceneriets enda ljuskälla. Tomas skugga faller på marken framför den grymma sagans förtappade huvudpersoner. Det är inte en trettonårig skolpojke som återges i denna skuggabildning, utan en demonisk varelse med väldiga vädurshorn och stora fladdermusvingar. När varelsen som en gång var Tomas talar är det med Samaels viskande stämma; "Ni är mina. I tiotusen år ska ni plågas av mina demoner. I tiotusen år ska ni brännas av mina eldar. I tiotusen år ska dö i mina salar." Ur den grå askan framför rollpersonerna reser sig fem razider, som sliter tag i dem med halvmekaniska griplor och börjar släpa dem över de sönderbrända vidderna. Kantiga stenarna trasar sönder deras kläder och sliter upp blödande sår i det blottade köttet. Surrande flugor krälar i deras svett och kryper in i deras sår. Mörkrets Riddare är döv för barnens skrik. Med ett outsläckt hat fortsätter den svarta varelsen att hugga sin yxa i de smetiga rester som finns kvar av Rektor. Vid hans sida står Tomas och ser på de fem bortsläpade förstaåringarna. Rollpersonerna ser honom höja sin fria hand som för att ta avsked, därefter pressas trubbiga instrument in genom deras tinningar och allt utom den ändlösa smärtan raderas från deras medvetanden.

11. Brusa högre, lilla å.

När som helst under det förlopp som beskrivs i kapitel tios två alternativ kan rollpersonerna bryta sig fria från både Himlens och Helvetets förtryck, genom att helt enkelt ta sig ut från skolan. Egentligen har varken Rektor eller Samael någon makt över barnen på Krusenberga. Som alla andra fångvaktare är de rädda för barnen, därför hatar de dem. Deras makt över eleverna är en del av den stora lögn som håller hela mänskligheten fjättrad. Ingen har makt att styra över de gudar vi egentligen är, ty det är vi som är universums sanna härskare. Därför är Rektor och Samael chanslösa mot de elever som inser att de faktiskt inte behöver stanna kvar på Krusenberga. De möjliga vägarna ut från skolan begränsas blott av spelarnas fantasi, därför kommer inte alla att behandlas här. Nedan presenteras en trolig flyktväg, som också kan användas som utgångspunkt för en frigörelse som sker på ett helt annat sätt än det beskrivna.

Det skärande gnisslande som kan höras under slutstriden kommer från de höga järngrindarna i björkalléns ände. Den ena grindhalvan är öppen och slår fram och tillbaka i den hårda vintervinden. Redan på långt håll kan rollpersonerna se att världen bortom grindarna är ljus, som den om förbannelse som tvingar mörkret att stanna över Krusenberga inte har makt över landet utanför.

Snön faller också bortom grindarna, men himlen är ljus över den vita vinterslöja som lagt sig över markerna och tynger de höga granarnas grenar. När våra fem hjältar hunnit halvvägs till grindarna uppenbarar sig Tomas några meter framför dem. Han är liten, rädd och darrar av köld, och rollpersonerna känner igen gamle Tomas, som han var före mötet i pannrummet. Han ser blygt ner på sina fötter när öppnar han sina blåfrusna läppar och stammar fram: "Snälla, gå inte ifrån mig. Jag behöver er. Om inte ni hjälper oss kommer dom att döda oss alla, precis som dom gjorde med Mofte. Snälla, ni kan inte bara lämna oss i sticket!" Om rollpersonerna vägrar följa honom bryter Samaels demoniska gestalt igenom illusionerna. "Dårar", vrålar han med avgrundsdyg stämma. "Ni kommer aldrig ut härifrån levande! Inte utan mig!" Desperat kastar han sig mot rollpersonerna och försöker slita dem i stycken, men Mörkrets Riddare ställer sig i vägen och begraver sin yxa mellan varelsens ögon. En surrande massa av blanksvarta flugor svärmar ut från det gapande såret, och när Samael faller till marken är det Tomas blodiga kropp som blir liggande på den hårdstampade snön. Från skolgården kan rollpersonerna höra hur striden fortfarande rasar. Rektors mäktiga stämma dånar som åska över världen och klasskamraterna skriker i smärta när änglarnas svärd sliter upp deras magar.

När rollpersonerna har kommit nästa ända fram till grinden hör de Rektor vråla åt dem att stanna. Ett tiotal meter bakom dem står hela det himmelska gardet, ledda av Rektor i svart fotsid klädnad. Änglarnas vackra ansikten är stränga men utmattade och deras en gång vita skruder har fläckats av blod och inälvor. "Ni stannar här!" dundrar Rektor. "Ni hör till mig! Krusenberga är ert hem. Därute är ni ingenting! Fattar ni?! Ingenting!" Halvcirkeln av änglar och skimrande skolkamrater börjar långsamt sluta sig runt de fem olydiga eleverna. Rektor antar sin sanna skepnad och böjer sig hotfullt över sagans hjältar. Likorns långa tunga spelar obscen i de dreglande käftarna när han viskar åt rollpersonerna att de måste lyda honom, annars kommer de att gå under. "Jag har varit mycket tålmodig med er", väser den groteska varelsen. "Det här är eran sista chans. Kom tillbaka till mig eller dö!" När rollpersonerna vägrar lyda kastar sig den dreglande likorn mot dem, men möts precis som Samael av ett yxhugg mitt mellan ögonen. Kaskader av blod och andra kroppsvätskor slår åt alla håll från Rektors illa skadade huvud, men vrede och fruktan driver den väldiga varelsen att fortsätta kämpa. Gardet av änglar följer sin herre och slungar sig mot rollpersonerna för att förgöra dem. Med fruktansvärd styrka svingar Mörkrets Riddare sin yxa mot den fradgatuggande likorn, samtidigt som den försöker hålla änglarna borta från sina fem skapare. En ensam riddare i nattsvart rustning, mot en oformlig massa av skimrande kroppar och brinnande svärd. Skyddsängeln är mäktig, men den anstormande övermakten bör ändå få rollpersonerna att försöka skynda sig ut genom grindarna. Bakom dem vrålar Rektor att de är dödsdömda; att han kommer att förfölja dem till universums ände och att himlens ljungeldar kommer att bränna bort köttet från deras ben varje ny dag som gryr fram till tidens död. Rakbladsvassa klor sliter i deras kläder och brinnande svärd hugger djupa sår i deras kroppar. Smärtorna klöser, biter och bränner, men hoppet driver dem vidare, mot ljuset bortom de höga järngrindarna. Vagt anar de hur fler barn ansluter sig till deras flyende skara. Blodiga, trasiga och såriga barn från alla tre årskurserna, som lämnar förtryckets här när de fem förstaåringarna visar dem att friheten är deras sanna bestämmelse. Många av barnen faller till marken för änglarnas svärd, som allt desperat och ursinnigare viner över de flyende fångarna.

Ju närmare grinden barnen kommer, desto starkare blir dagsljuset från utsidan. Det är vitt, kallt och vackert därute. När rollpersonerna springer ut genom grinden bländas de för några ögonblick av solen och den gnistrande snön. I ett plågat skrik beordrar Rektor sina elever att komma tillbaka, därefter faller de höga murarna inåt och Krusenberga internatskola upphör att existera i dånande och färgsprakande explosioner. Alla barn kastas till marken av den enorma tryckvågen. Fallande snö blandas med murbruk och sotflagor. Den tjocka brandröken gör att det svårt att urskilja några detaljer, men barnen kan ana rykande ruiner och en förkolnad björkallé på platsen där Krusenberga

stod för några sekunder sedan. Långsamt reser sig de överlevande barnen ur snön. Ett trettiotal nedblodade och sotiga högstadiel elever står helt tysta och ser på de ynkliga kvarlevorna av den plats som varit deras fångelse under så lång tid. Något av barnen alldeles bredvid rollpersonerna ger plötsligt ifrån sig ett skrämt utrop. Med lamslagen blick stirrar han ner på marken framför sagans hjältar. Rollpersonerna står tätt tillsammans och i deras skuggavbildning har gruppen växt ihop till en väldig varelse med vassa horn och en enorm bödelsyxa...

Dramatis Personae

Mörkrets Riddare

Fem barns rädsla har förlöst en skyddsängel ur det mörker de bär inom sig. På något sätt är Mörkrets Riddare rollpersonernas mörka skugga; den representerar det hat och den rädsla de känner inför Krusenberga. Den är också barnens förlösta gudomlighet; en uttrycksform för den rena magi som brinner i alla barnasjälar, men som Rektor och alla andra fångvaktare släcker innan vi nått vuxen ålder. Slutligen är Mörkrets Riddare barnens skyddsängel, en manifestation av deras kollektiva självbevarelsedrift. Därför är dess primära mål att skydda sina fem skapare. Varelsen är blint lojal mot rollpersonerna och både lyder och förstår deras önskemål. Då den är en del av rollpersonerna behöver en önskan inte alltid vara uttalad för att Mörkrets Riddare ska uppfatta och utföra den, utan varelsen kan när spelledaren så önskar utföra handlingar som barnen diskuterar men av olika skäl inte vågar utföra. Dock kommer skyddsängeln att gå emot barnens önskemål om dessas genomförande på något sätt hotar dem till livet. Vid ett kritiskt läge, t.ex. slutstriden, kommer den ständigt att finnas vid rollpersonernas sida oavsett deras eventuella order om motsatsen.

Den svarta skyddsängeln är hämningslös råstyrka och kommer inte att låta sig stoppas av några som helst hinder när den utför sitt värv. Den går inte att förgöra och det finns ingenting som den inte kan förgöra. Dess förmågor är dock begränsade till denna förstörelse. Varelsens ursprung i hat, rädsla och försvarsinstinkter har gjort dess väsen våldsamt och destruktivt: den är oförmögen att bygga upp eller skapa, den skapad för att bryta ner och döda. Vilket som är detta mäktiga väsens sanna ursprung förblir höljt i dunkel. Kanske är verkligen Mörkrets Riddare bara en fantasi ur barnens undermedvetna som tagit fysisk form, kanske är den egentligen de fem trettonåringarnas sanna jag; en nattens gudom som klövs i fem självständiga själar när den fjättrades av Demiurgen.

Mörkrets Riddare är en mäktig syn, trots att dess förkärlek till skuggorna gör att man aldrig lyckas se den tydligt. Den mäter ungefär tre meter över marken och har ett nästan lika imponerande mått över axlarna. Under en vid svart slängkappa bär den någon slags rustning i svart stål, som täcker hela dess kropp. Större delen av huvud och ansikte är också täckt av detta svarta pansar, som verkar ha växt ihop med den likbleka och sargade hud som blottas runt varelsens käkben. En skarp höknäbb av stål sticker ut mellan de mörka ögonhålorna och vid tinningarna skjuter två raka horn av mörkt ben upp genom pansaret. I sina väldiga behandskade händer bär Mörkrets Riddare ständigt en enorm bödelsyxa, som den slungar med fruktansvärd kraft mot de varelser som vågar hota dess skyddslingar.

Rektor

Skolans oinskränkte härskare är Kethers sändebud i Sverige. Ständigt lojal mot Demiurgen har han försökt hålla illusionen samman i denna sin bestyckade del av världen, genom att inympa lögner som förblindar och passiviserar i överklassens barn; de som traditionellt besätter höga poster i samhällets statsapparat och näringsliv. Efter Demiurgens försvinnande har Rektors inflytande över samhället försvagats, vilket bl.a. märks i den gradvisa uppluckring som skett av de traditionella härskarklassernas maktmonopol under de senaste 100 åren. På Krusenberga internatskola är han dock fortfarande den obetvingade Härskarmakten som styr i gudars namn; här bestämmer han över liv och död.

Rektors mänskliga yttre är en mycket välbyggd man runt 190 cm. Hans ständigt slätrakade ansikte är kargt och kantigt, med brett käkparti, höga kindknotor och en smal mun som aldrig ler. Ögonbrynen är mörka och borstiga, och det svarta håret är kammat bakåt i tjocka vågor. Han bär alltid välsittande kostymer i mörka nyanser, dock aldrig den trista grå uniform som skolans elever och lärare tvingas vanpryda sig med. Bortom illusionerna är Rektor en väldig liktor, som dreglande och väsande sträcker sig flera meter över sina ynkliga elever.

Samael/Tomas

Den blinda hämnaren har förlätt skolans mest mobbade barn och gjort honom till sin apostel. Samaels mål är att fångsla alla barnens själar i Inferno. Därför söker dödsängeln förlösa det hat mot skolan som alla elever bär inom sig, för att sedan förvrída det till ett hämndbegär som kommer att göra alla barnen till hans för evigt.

Tomas är en liten och klen byggd trettonåring, med rött hår som är ojämnt klippt och hänger ner över ansikte, öron och nacke i långa feta stripor. Han är mycket blyg och talar med knappt hörbara viskningar samtidigt som han stirrar ner på sina skosnören. Mötet i pannrummet är första gången rollpersonerna hör honom tala starkt och ljudligt. Samaels hat rätar ut hans av pennalism och lögner krökta rygg, och skänker en mörk styrka åt hans tidigare så undvikande blick. Ibland tycks hans stirrande ögon blänka till i en svart glans och rollpersonerna kan ana feta flugor kräla över hans bleka ansikte.

I slutet av äventyret bryter en demonisk varelse igenom den unga pojks skepnad: Hämnaren, Samaels inkarnat. Kanske hinner rollpersonerna bara ana den, som ett par slingrande vädurshorn eller sylvassa rovdjurståndare. Kanske hinner rollpersonerna bara se demonen i Tomas skugga, när de står inför dödsängeln på Infernos vidbrända slätter. I sin fulla gräslighet är Hämnaren en ögonlös varelse av människostorlek, med enorma horn som slingrar sig ut ur dess vanskapta kranium. VarelSENS hud är blanksvart och täckt av knottriga utväxter. Blå eldar brinner inne i dess väldiga käftar, där långa trådar av fräsande saliv hänger från flerdubbla rader av krökta huggtänder. Från ryggen sträcker sig mäktiga fladdermusvingar, som slår i luften när Hämnaren attackerar sina motståndare. Inkarnaten är omgiven av en svärm av feta flugor, som ständigt krälar över dess motbjudande uppenbarelse.

Lärarkåren

All personal på skolan är rafaeliter; soldater ur Demiurgens gamla riddersvakt, som lyder sin härskare utan att blinka. Som människor är de grå och opersonliga. De undviker all personlig kontakt med barnen och talar endast till eleverna i sina professionella roller som undervisare och uppfostrare. I sina sanna skepnader är de vackra änglar, omgivna av ett gyllene skimmer. Långt svart hår slingrar sig ner över tunna vita slöjor och från skulderbladen växer majestätiska örningar med vita fjädrar. Deras blickar brinner i en fanatisk glöd och i sina slanka armar bär de brinnande svärd.

Ett axplock krusenbergare (delas ut till spelarna)

Rektor

Skolans oinskränkte konung, som verkar känna till allt som händer i sitt rike: Krusenberga internat. Man ser sällan till honom, men elever kallas med jämna mellanrum upp till hans tornrum för, enligt alla rykten, grymma förhör om olydnad mot lärare och vanskötta studier. Ert gäng har dock klarat sig hittills, men ni misstänker att ni alla kommer att hamna där inom några dagar, eftersom var och en av er är övertygad om att ni kommer att flunka på terminsproven.

Adjunkt Sparre

SO-läraren. En torr gammal mumie som gärna drar ut på lektionstiden genom att berätta om hur mycket bättre allting var förr i tiden. Håller stränga läxförhör, men har inte lika hetsigt temperament som gympläraren Kohlberg. En gång slog han emellertid ett hål i Tomas bakhuvud med en trälinjal, så att det började blöda och Tomas blev tvungen att sy två stygn hos skolsystemen. I andra sidan finns det väl ingen lärare som inte har varit på Tomas...

Tomas Green

Skolans driftkucku. En stackars rödhårig kille i er klass, som alla på hela skolan slår och mobbar. De äldre eleverna släpper alla andra förstaåringar om de får chans att trakassera Tomas, och lärarna ger honom alltid de omöjligaste frågorna på de muntliga läxförhören. I matkön är det Tomas som får äldreelevens gröttallrik stälpt över huvudet och det är också han som åker ut ur matsalen när lärarna ska återupprätta ordning i ledet. Ni har ingen aning om varför just Tomas blev skolans hackkyckling, men Peter har lanserat en teori om att Krusenberga kräver ett offer varje år och att Tomas hade oturen att bli den utvalde för läsåret 94/95.

Johan Nordenskiöld

Pennalisten nummer ett bland sistaåringarna; rektors gunstling och förstaåringarnas nemesis. En stöddig typ som ständigt omges av minst fem beundrare. Under måltiderna brukar han helt ostört skryta högt och ljudligt över hela matsalen om sina föräldrars årsinkomst, sina lysande studieresultat och sin äckligt dyra Rolexklocka. Givetvis älskar han att plåga Tomas. Förra veckan låstes exempelvis Tomas in i bastun av Johan och hans hjärndöda följeslagare Per "Kötthjärnan" Stolpe, som vred aggregatet på maximal värme innan de lämnade honom åt sitt öde. Om inte Moffe och Zippo hade kommit in i duschrummet för att tjuvröka skulle Tomas förmodligen ha dött.

Moffe Perned

Schysst klasskompis från Luleå. Sover i rummet bredvid ert. Säger sig älska Linda Hamilton och filterlösa Camel över allt annat på jorden. En klar poäng med Moffe är att han alltid lyckas smuggla med sig cigaretter in i skolan, som han och Zippo brukar konsumera i duschrummens mörker.

Doktor Glas

Moffes hypokondriska rumskompis. Plågas ständigt av nästäppa, sömnproblem och sin trilskande mage. Egentligen heter han Richard Wildmark, men kallas Doktor Glas eftersom han anser sig själv vara en mycket skör liten person som lätt kan gå i kras. "Nej, min mamma har sagt att jag kan gå sönder!", brukar han protestera när gympaläraren Kohlberg försöker tvinga honom att svinga sig över en bock eller kasta sig ut i hettan på fotbollsplanen.

Erik Dufva

Född: 3 september 1981

Utseende: Spenslig kroppsbyggnad, som mäter 163 cm över marken. Mörkbrunt hår i en tämligen ovårdad kortklippt frisyr. Långsmalt och allvarligt ansikte, med stora och tjocka glasögon som ytterligare förstärker den seriösa och förnuftiga livsinställning som anletet ger sken av.

Personlighet: Du är en lugn och eftertänksam person. Till skillnad från för många av dina klasskompisar har den ångestfyllda tillvaron på Krusenberga inte lyckats bryta ner dig, förmodligen tack vare dina kära rumskamrater. Dessa rumskamrater håller du mycket högt, eftersom du alltid varit ensam under din uppväxt. Du är inte så värst förtjust i varken lärarna eller sistaårseleverna, men håller dig liksom alla andra i bakgrunden, eftersom den som opponerar sig bara råkar ut för svårigheter. Visst, det är ett fascistiskt system, men du är inställd på att försöka överleva i tysthet under de två och ett halvt år som återstår och sen börja ett nytt liv på gymnasiet.

Du ser inte dig själv som någon ledargestalt, men du är medveten om att dina rumskamrater, i synnerhet Dum-Dum, lägger stor vikt vid vad du säger. Kanske beror det på att du brukar klara dig bäst på proven, kanske beror det på att du inte brukar slänga ur dig någonting förhastat och ogenomtänkt. P.g.a. detta sistnämnda är du ofta tyst när Zippo och Tommy släpper sina munväder fria, och du är också den som tar dem ner på jorden när deras verbala flykter för dem för nära solen.

Prestationsångest: Måttlig. Än så länge har du haft lätt för dig i skolan och dina föräldrar uttrycker ännu inga krav på prestationer, men du oroar dig något inför terminsproven.

Bakgrund: Du kommer från Uppsala, där dina föräldrar arbetar som forskare på universitetet. Det var dina föräldrar som bestämde att du skulle börja på en privat högstadieskola, efter att ha varnats för den kommunala skolans slapphänta pedagogik. Dina föräldrar är småborgerliga och gammalmodiga, men en fördel med dem är att de är för upptagna av sina egna forskningsprojekt för att orka ställa några krav på dina studieresultat. Faktum är att de alltid varit för upptagna för att över huvud bry sig om dig. Du har en vag misstanke om att det var därför de skickade dig till en internatskola: för att slippa ta hand om dig.

Du har alltid varit ensam. Dina föräldrar har alltid ansett forskningen vara viktigare än dig och du har aldrig haft några nära vänner. Detta gör att du är den i ert gäng som kanske klarar sig bäst på Krusenberga. Där hemma finns det ingen som bryr sig om dig, men här har du fyra kompisar som redan har blivit de absolut bästa vänner du någonsin haft.

Citat: "Hallå, kan ni lugna er en liten stund? Jag har tänkt på en sak..."

Zippo (Oskar Norlén)

Född: 3 mars 1981

Utseende: En 159 cm kort gosse, som knådats grov och senig av benhård knattedrillning. Det blonda håret är maskinkort i nacken, med uppkammad och välsprejad TinTinlugg. De kisande ögonen smälter inlandsisar och det sneda leendet erövrar världar.

Personlighet: Du är jävligt cool och tar livet easy. Okej, Krusenberga är ett jävla bottennapp, men du har facat värre motgångar, t.ex. när ni blev utslagna ur knatteserien med 1-0 mot värsta skitlaget. Om du bara tar det lugnt så kommer du att klara dig genom skolan. Det är inte så allvarligt egentligen, bara du får bra betyg i gymna så att du kommer in på hockeygymnasiet.

Du har haft tur med dina rumspolare. De är schyssta och jävligt ambitiösa i skolan, därför är de bra att ha i närheten när man tvingas plugga inför proven. Peter är lite småskum och ligger mest i slafen med sina serieblaskor och Tommy hänger mest med näsan över pluggböckerna, men, som sagt, de är alla förbannat reko. De är lite mer mammas söta pojkar än vad du är, därför uppskattar de inte alltid de häftiga historier om supa och brudar som du berättar om din sjuttonåriga brorsa. Visst, allt är inte sant, men du känner att du vill göra ett coolt intryck, därför kan det väl vara okej med lite hypade fakta. Dum-Dum och Tommy blev visserligen ganska intresserade av de porrtidningar du lyckats sno med dig från hemmet och Peter har hängt med dig och Mofte på några ciggisar i källaren, men faktum kvarstår att polarna på rummet inte har hunnit riktigt lika långt som dig från sina morsor.

Smeknamnshistoria: Du började kalla dig Zippo när du kom till Krusenberga, då det namnet skänker din person en något coolare touche än Oskar. Givetvis tror alla andra att du har kallats Zippo hela livet, men den illusionen får de gärna leva i.

Prestationsångest: Äh, sånt håller inte du på med. Bara du får din femma i idrott räcker det med att du håller dig flytande i alla andra ämnen. Du vill spela hockey, därför spelar varken Magnus Ladulås eller Pythagoras slemmiga sats någon jävla roll i ditt liv.

Bakgrund: Du kommer från Stockholm, där du är uppvuxen som tredje barnet i en mycket rik familj. Din farsa är diplomat på UD och morsan knegar som överläkare på Huddinge sjukhus. Ni bor i ett 1600-talspalats i Gamla Stan tillsammans med andra höginkomsttagare, en pampig byggnad som du gärna skryter om för dina rumskamrater. Sen du började grundskolan har du ägnat dig åt knattehockey, vilket är det enda du bryr dig om i livet. Nu när du är strandsatt på Krusenberga följer tre långa år utan gamla laget, men din gamla tränare har dealat med gympaläraren Kohlberg om att du ska få kvalificerad ensamträning på kvällstid. Det har inte hänt nåt än, men du funderar på att ta ett snack med rektor om du inte får något säkert besked innan jul. Just nu ägnar du dig mest åt att röka, lyssna på din walkman och snacka skit med dina rumspolare, men den här jävla flegman måste fan få ett slut snart!

Citat: "Fan, jag kom på en jävligt ball grej! Min brorsa va, en gång när han spelade upp med sitt deathmetalband va re en jävligt fräsch brud va, som ville..."

Peter Gauss

Född: 14 Juli 1981

Utseende: Liten och klen gosse på 160 cm. Glansigt svart hår i en stripig pagefrisyr, som hänger och fladdrar mellan öronen och axlarna. Ansiktet är smalt, med insjunkna kinder och långsmal näsa.

Personlighet: Inåtvänd, drömmande och fåordig. Du har alltid varit en innesluten person, men sen du tvingades till Krusenberga har du vänt dig allt djupare in i dig själv. Det är ett jävla helvete på internatskolan: sadistiska lärare som försöker tvinga alla elever att sluta tänka självständigt, och hjärntvättade äldreelever som inget hellre vill än slå ihjäl alla som är yngre och annorlunda. Hade det inte varit för dina trevliga rumskompisar hade du förmodligen tagit livet av dig för länge sen. Du är väldigt fäst vid dina fyra rumskompisar, även om du inte är den som öser ömhetsbetygelser över dina vänner. Över huvud taget är du inte vidare talför. När de andra tjafsar om skola och barndomsminnen håller du dig helst i bakgrunden, och möter deras problem med en loj axelryckning. Du håller dig helst i din säng, där du läser rollspel, amerikanska skräckserier, HP Lovecraft och lyssnar på hårdrock från 70-talet.

Prestationsångest: Måttlig. Dina föräldrar ställer höga krav på dig, men du tänker inte slita livet ur dig bara för att tillfredsställa dem. Däremot vill du inte flunka totalt, utan önskar dig igenom skiten så fort, smidigt och linjärt som möjligt.

Bakgrund: Du är det yngsta barnet i en rik trebarnsfamilj i Gävle. Dina två äldre bröder har liksom din far gått på Krusenberga internatskola före dig, därför rådde det aldrig någon tvekan om vilken högstadieskola du skulle gå på. Ingen lyssnade på dina protester, utan dina föräldrar såg Krusenberga som en chans att göra dig till en mer normal pojke; att rycka upp dig ur din slutenhet och få dig att ägna dig åt sport, skola och annat som normala grabbar sysselsätter sig med, istället för den makabra litteratur och suspekta s.k. rollspel som deras son och hans mystiska vänner ägnade sig åt. Du har alltid tyckt illa om dina föräldrar, men nu hatar du dem: de tog ditt liv ifrån dig. I början av terminen funderade du på att hämnas genom att begå självmord på något spektakulärt sätt, men tanken har gradvis förlorat sin lockelse i takt med att du har lärt känna Peter och de andra kompisarna på ditt rum.

Johan Nordenskiöld, Kötthjärnan och några andra hjärndöda sadister ur sista årskursen brukar kalla dig hora och nyper dig i häcken när du passerar dem i korridoren. En blåsig kväll för ungefär för en månad sen haffades du av Johan, Kötthjärnan och två andra när du var på toaletten. De drog ut dig till Karpdammen för att döpa dig i det iskalla vattnet, men de hann aldrig sänka dig ner i den mörka kylan, utan släppte helt plötsligt taget och rusade vilt skrikande tillbaka mot skolan. Du är fortfarande väldigt osäker på vad som egentligen hände, men du vill minnas att du för några korta ögonblick anade en jättelik mörk skepnad stå under ett av träden och iaktta dig. Den var iförd en svepande mantel och höll en väldig yxa i sina händer. I din fantasi har du döpt varelsen till Mörkrets Riddare och leker med tanken att den är din skyddsängel.

Citat: "Äh, jag bryr mig inte..."

Dum-dum (Andreas Helmius)

Född: 23 oktober 1981

Utseende: Lång och gänglig fågelskrämma som mäter 177 cm över marken. Tjockt mörkbrunt hår i kort page. Ögonen är stora och vattniga och de något överväxta framtänderna sticker ut i ett bäverlikt överbett.

Personlighet: Du är en lugn, sävlig och mycket sympatisk person. Det värsta du vet är att göra någon annan besviken eller ledsen på dig, därför försöker du alltid vara trevlig och artig mot andra. Tyvärr går det ändå fel ibland; vissa verkar helt enkelt inte uppskatta snällhet, utan misstänker att du driver med dem eller har andra smutsiga motiv bakom din sympatiska fasad. Sådana bistra erfarenheter har gjort dig aningen osäker på dig själv som social varelse. Du tycker inte om att fatta några beslut själv, utan överlåter gärna det ansvaret åt någon som står dig nära. Just nu gör du gärna som Erik säger, eftersom han är en väldig klyftig kille som nästan alltid säger sånt som du tycker är bra, men som du inte tänkte på innan han uttalade sig.

Då du själv vet att du inte är korkad gör det inte så mycket att andra inbillar sig det. Folk verkar inte kunna fatta att man kan ha hjärna fast man är sävlig och lite socialt osäker. Dum-Dum är ett ganska misslyckat smeknamn, din rumskompis Tommy sa det egentligen som ett skämt, ett skämt vilket tyvärr spred sig till resten av klassen och fick dem alla att glömma ditt rätta namn. Egentligen bryr du dig inte om vad de kallar dig. Du är absolut inte mobbad, utan bara etiketterad som dum, vilket både du och dina rumskamrater vet är felaktigt.

Prestationsångest: Måttlig. Du vet att din mor förväntar sig att du ska göra bra ifrån dig i skolan, men då betygen inte börjar delas ut förrän om två terminer orkar du inte oroa ihjäl dig för skolan. Dock är du aningen nervös inför terminsproven i veckan, eftersom du har hört ryktas om att era resultat kommer att vägas in i framtida betygsbedömningar.

Bakgrund: Du kommer från Umeå där du har vuxit upp hos din frånskilda och mycket rika mamma, som arbetar som åklagare på tingsrätten. Hon skickade dig till Krusenberga för att kunna ägna mer tid åt sig själv och sitt arbete. Du är inte alls besviken på din mor, utan förstår henne då hon säger att barnuppfostran kan vara väldigt slitsamt för en ensamstående och hårt arbetande förälder. Hon har dessutom lovat att ta dig därifrån om du skulle börja vantrivas alltför mycket på internatet. Då Krusenberga verkligen är ett helvete på jorden har du ofta funderat på att utnyttja denna flyktväg, men nu har du blivit så fäst vid dina rumskamrater att du inte vill flytta från skolan; inte än i alla fall. Visst saknar du ibland dina vänner och din mamma i Umeå, men du får ju träffa dem när du reser hem på loven. Stundtals är din hemlängtan ganska tung att bära, men du brukar bearbeta den genom att skriva brev. Det som brukar kännas svårast är när du tänker för mycket på din mamma. Du är nämligen inte säker på att hon är riktigt lycklig nu för tiden, utan skickade iväg dig från Umeå för att på egna ben försöka komma till rätta med sin tillvaro.

Citat: "Javisst! Det är helt okej för mig..."

Tommy Hirdman

Född: 6 december 1981

Utseende: Klen typ på 157 cm över havet. Blekt ansikte, med bruna små fräckar som trängs på kinderna och den stöddiga uppåtnäsan. Det kopparröda håret är rakat i nacken och hänger i en flygig mittbena ner mot öronen.

Personlighet: Snacksalig, nervös och maniskt överambitiös. Hela ditt liv har handlat om att prestera guldmedaljer, både socialt, på idrottsplatsen och i skolbänken. Detta beror i hög grad på dina föräldrar, som redan vid själva konceptionen bestämde att deras barn skulle bli en världens mest framgångsrika människor. Du är väldigt mån om att ha beundras av andra, därför vill du alltid dra de bästa vitsarna, plocka de rappaste poängerna och dela ut de fyndigaste smeknamnen. Doktor Glas, Kötthjärnan och Dum-Dum är exempel på fall där du varit framme. Ofta hetsas du av dig själv till att prata så fort och mycket att varken du själv eller dina lyssnare hänger med. Detta ditt osammanhängande och något otydliga tal förvärras ytterligare av att din neurotiska prestationsångest kastar dig i snabba pendlingar mellan socialt umgängesliv och studier. Ska du plugga eller vara rolig; fixa betyg eller polare?

Prestationsångest: Ångestladdat hög. Dina föräldrar kräver att du ska gå ut skolan med lysande betyg, så att du kan fortsätta dina studier på internatet i Sigtuna. Din mor och din far tror på dig, och du vill absolut inte göra dem besvikna.

Bakgrund: Du är uppväxt i Sundsvall, i en mycket framgångsrik affärsrörelsens hjärta. Dina föräldrar är krögare som äger över hälften av alla krogar och restauranger i hela staden. Då båda dina föräldrar saknar akademisk examen har de bestämt sig för att ge dig, deras ende son, den gedigna utbildning som de aldrig fick. Ända från lågstadiet har din utbildning varit skraddarsydd. Efter högstadiet ska du gå tre år på internatet i Sigtuna, därefter ska du utbilda dig till internationell ekonom på handelshögskolan i Göteborg. Din mor och far satsar mycket på dig och du känner ett visst ansvar att prestera något för dem, annars skulle det kännas som om du svek dem. Din inställning till studierna är sålunda inte bara seriös, utan tvångsmässig och ångestladdad. Efter kvällsmaten brukar du ofta plugga hela kvällen fram till klockan tio, då du lägger dig i sängen och drömmer mardrömmar om flunkade prov och gråtande föräldrar. Visst är du social med dina rumskamrater också, men du kan aldrig riktigt slappna av från din skolan utan bär ständigt med dig en lärobok i vilken du ströpluggar minst en gång varannan minut.

Citat: "Jo, så här va re att eh...Det v-var tre polare som skulle till kiosken i Timrå-rå f-för att köpa cigaretter, men dom kom aldrig f-f-f-ram f-f...Fan, jag har inte tid med det här! Vänta lite, jag kan berätta sen, jag måste fan plugga nu. Snygg Maidentröja förresten, ska ru har den på Freda? Är re ingen av er som ska göra bort engelskan till nästa vecka?"